

Віктор Федаш

ТСУС

Видавництво
“Волинські обереги”

2021

УДК 821.161.2

Ф 32

**Видано з благословення
Високопреосвященнішого
ІЛАРІОНА
Архієпископа Рівненського і Острозького**

Федаш В.

Ф 32 **Ісус** / Віктор Федаш. – Рівне : Волинські обереги, 2021. – 118 с.

«Ісус» – видання віршів, присвячених найважливішій Постаті в історії людства Спасителю і Сину Божому Ісусу Христу. Весь текст переповідає у віршованій формі євангельську історію про життя, проповідь, чудеса, страждання, смерть та воскресіння Ісуса Христа. Автор надіється на те, що його слово знайде відгомін у серцях і душах читачів.

УДК 821.161.2

© Федаш В., 2021

© Рівненська Духовна Семінарія, 2021

© “Волинські обереги”, 2021

Наш Боже Милостивий, нас благослови,
Відкрий серця нам наші для Ісуса,
Не дай загинути в улесливих спокусах,
Почуй до Тебе наші молитви.
У Євангелії Святому від Луки,
Від Марка, від Матвія та Івана
Слова течуть, як кровоточить рана
Прибитої Христової руки.
В Своїй любові ширій до людей
Ти дав на смерть Улюбленого Сина,
Але воскрес Твій Син і відступилась тлінна,
Холодна смерть з Ісусових грудей.
Він постраждав за всі гріхи земні,
Щоб віра в Тебе землю освятила,
О Боже наш, велика в Тебе сила!
Не дай згоріти нам в пекельному вогні.
Єдиний Боже наш, святі Твої вуста,
І плеться з них як промінь Правда шира,
І народилася в серцях у Неї віра,
Свята, як кров розп'ятого Христа.
Наш Боже Милостивий, нас благослови,
Вкажи до Царства праведну дорогу,
Вкріпи в нас віру Праведному Богу
І волю нам Свою яви.

Я написав цю оповідь святу
Во славу Богу нашому Христу,
Хай буде вам вона як оберіг.
В своєму серці я її беріг,
Тепер я віддаю її для вас,
Читайте і моліться кожен раз,
В серцях своїх оспівуйте Христа
І буде вам у душах чистота.
Виконуйте всі заповіді Божі,
Ніколи і ні в чому не грішіть
І будете в Небесне Царство вхожі,
І будете у Царстві Божім жити.
Любіть Христа всім серцем і душею
І пам'ятайте – Він узяв наш гріх,
Святим життям Своїм і кровію Своєю
Він заплатив за нас усіх.
Тому покайтеся і сповнійте любов'ю
Серця свої до Нього знов і знов,
Він окропив для нас усіх Своєю кров'ю
І віру в Себе, і Свою любов.
Тож будьте гідними і дочками, й синами,
Хай кожному Він в серце увійде,
Бо там Христос присутній поміж нами,
Де Він любов і злагоду знайде.

I

Стояв собі у Назареті дім,
Старенький Йосип жив у домі тім.
І дівчина із Йосипом жила,
Яка із ним заручена була.
Її Марією малою нарекли
І Йосипові в жони віддали.
Та ложа мужнього не відала вона,
Жила собі у чистоті одна.
І Сам Господь її облюбував,
І Свого Ангола до неї в дім послав.
І мовив Ангол їй, коли зоря зійшла:
Радій, ти в Бога благодать знайшла,
Благословенна ти між жонами всіма,
Чистішої ніж ти ніде нема.
Господь з тобою в благодаті цій,
Радій Маріє, тишся і радій,
Стривожилась Марія з слів таких,
Притисла руки до грудей своїх.
Тоді їй Ангол лагідно сказав:
Не бійся, Сам Господь мене послав.
В своїй утробі Сина ти зачнеш,
Народиш і Ісусом назовеш,
Великий і Могутній буде Він,
І звати Його будуть Божий Син.
Він царюватиме від Божого Лиця,
І Царство те не знатиме кінця.
Як станеться це? – Діва запитала,
Коли ніколи мужа я не знала.
І Ангол відповів Марії тій:
На тебе з неба злине Дух Святий,
І сила Божа Його дужою рукою
Тебе огорне ласкою святою.

– Хай буде так, як ти сказав мені, –
Відповіла Марія наче в сні.
– Бо я раба Його, раба Його повіки,
А Він Небесний Цар Могутній і Великий.
І Ангол тихо крилами повів
І від Марії в небо відлетів.

II

Минуло дев'ять місяців з тих пір,
Сідало сонце і вставало із-за гір.
І Август, перший імператор Риму,
Словами волю виявив такими:
Переписатись всім, що у імперії жили,
В тих землях, де народжені були.
Тоді і Йосип по закону тому
Пішов у Віфлеєм зі свого дому.
Бо від Давида рід він свій повів,
Тому в Юдею записатися спішив.
Із Назарета у Давидів дім
Пішла й Марія з Йосипом своїм.
І як народжувати їй прийшла пора,
То не знайшлося в тім краю двора,
Щоб в тишині, в теплі, і в чистоті
Її пологи відбулись святі.
І в Віфлеємі, де свята земля,
Маленьке народила Немовля.
Серед ягнят малих, серед овець
Послав нам Свого Сина Бог Отець.
І Зірка в небі, що зійшла на Схід,
Оповістила це на цілий світ,
Усім народам в смуту і в хаос.
То був наш Бог, то був Ісус Христос.
На руки Його мати узяла,

Соломою у яслах сповила,
Прикрила зверху сіном запашним
І сіла відпочити поряд з Ним.
І білий Ангол з неба прилетів,
І пастухам цю радість сповістив.
І заповняла радість душі їм,
І тішились вони Дитям Святим.
І раптом двері відчинилися в хліві,
То поклонитися Йому прийшли волхви.
У яселках, соломою сповите,
Дитя лежало Променем зігрите.
Вони Дитяті поклонились до землі
І цілували Йому рученьки малі.
Дари Йому від серця піднесли
І світлу радість всім розповіли.
Народжений Пречистою для всіх
Прийшов Він в світ спокутувати гріх.
І за усіх, хто на землі грішив,
Святою кров'ю Він Своєю заплатив.
Це буде потім, а тепер в хліві
Дитя лежало в запашній траві.
Велика слава понад Ним літала,
Земля такої слави ще не знала.

III

Коли минуло від пологів вісім днів,
Ісусом звать батьки Його звеліли.
І як Закон Господній їм велів
Для Господа у храмі освятили.
Тоді над Ізраїлем Ірод царював,
Жорстоким був, боявся втратить трона,
Людей багато вбив, замордував
В ім'я свого кривавого закону.

Велика слава про Дитя Святе
Аж до його палацу долетіла.
Злякався підлий за життя пусте,
І лють в душі мерзенній закипіла,
Що Цар Небесний над усіх царів
Прийшов на землю грішну, щоб молитись.
І мудрецам знайти Його звелів,
Що ніби хоче й сам Йому вклонитись.
Але насправді вбити він хотів
Святе Дитя, Царя усіх царів.
Та Дух Святий осяяв мудреців,
Вони в палаці більше не з'явились,
А Ірод їх чекав і зрозумів,
Що мудреці із нього поглумились.
Тоді звелів він хлопчиків малих
У віці до двох літ усіх убити,
Нікого не лишити між живих,
Щоб і Дитині кров Святу пролити.
І плач великий в Віфлеємі був,
І весь Ізраїль його чув.
Та Йосипові Ангол уві сні
Звелів Дитя Святе на руки взяти
І поки не настали страшні дні,
То швидше до Єгипту утікати.
І у Єгипті жити їм звелів,
Аж доки Ірода не стане між царів.
Коли ж скінчились Іродові дні
І вже не кланявся ніхто царю лихому,
Явився Ангол Йосипу вві сні
І наказав вертатися додому.
Послушний Йосип взяв Дитя Святе
І тихо вранці помолившись Богу,
Зібрав майно своє нехитре і просте
Та й вирушив з Марією в дорогу.
І повернувся разом із сім'єю
У місто Назарет, у Галілею.

IV

В той час в краю Юдейським жив
З Єлисаветою, дружиною своєю,
Захарій, що священником служив
В Господнім храмі вірою святою.
Похилий вік уже обоє мали
І перед Богом праведні були,
Та радості батьківства не пізнали,
Бо народить дитину не могли.
Була безплідною його Єлисавета
І думала, що так життя й мине,
Але прийшла від Господа прикмета,
Що сина у собі вона зачне.
Господній Ангел з неба опустився,
По праву руку від кадила став,
Коли Захарій Господу молився,
І так Захарію у храмі він сказав:
Єлисавета, що твоя дружина,
Коли додому ввечері прийдеш,
Зачне тобі в своїй утробі сина
І ти його Іваном назовеш.
І будуть люди його шанувати,
Синів Ізраїлю багато буде з ним,
Його пророком будуть величати
І Духом він наповниться Святим.
Не буде він хмільних напоїв пити,
Всю юність у пустелі проведе.
І як покличе Бог його хрестити,
Він перед Господом дорогою піде.
І буде він стежки Йому рівняти,
Серця батьків наблизить до дітей,
А неслухняних мудрості навчати
І готувати Господу людей.

І ось здійснилось, народили сина,
Іваном нарекли його малим,
Росла собі в батьків своїх єдина
Дитина Духом сповнена Святим.

V

Коли підріс, то оселився у пустелі,
Молився Богу не одну весну,
Ні одягу не мав, ані оселі
І їв лиш дикий мед і сарану.
І ось почув він Голос над собою:
– Вставай Іване, йди поміж людей,
Хрести синів Ізраїлю водою
Во Ім'я Господа, що перед тебе йде.
І він хрестив, і славив Бога всюди,
І кликав всіх очистити серця,
Бо йде Такий, казав, що я негоден буду
Торкнутись навіть Його ремінця.
Я вас хрещу в Ім'я Його водою,
Усі стежки рівняю перед Ним,
Сам Божий Син іде переді мною,
Він Духом вас хреститиме Святим.
Тож очищайтесь, хрестіться, визнавайте
Гріхи свої і прощення просіть,
Небесне Царство близько, тож покайтесь,
І Милостивий Бог вам все простить.
Він має віялку в руці Своїй Великій,
Він перечистить нею весь Свій тік,
Пшеницю всю Свою збере в Свої засіки,
Полову ж спалить, щоб ніхто не втік.
І йшли за ним з Єрусалиму люди,
Йшли на Йордан з Юдеї, як казав,
І весь Ізраїль слухав його всюди,
А він хрестив усіх і Бога прославляв.

І Сам Ісус прийшов в Йордан хреститись,
Перед Іваном у Йордані став,
Але Іван почав Йому молитись
І на коліна перед Богом впав:
– Не я Тебе хрестити маю, Боже,
Дозволь мені стояти в стороні,
Хрестити Господа рабу Його не гоже,
Бо я Твій раб, а Ти Господь мені.
Щоби хрестить Тебе, то й сили я не маю,
Це Духом Ти мене Святим хрести,
Мій Боже Милостивий, я Тебе благаю,
Гріхи мені прости і відпусти.
Але Ісус торкнув його рукою:
– Кажу тобі від Імені Отця,
Сьогодні ти хрести Мене водою,
Щоб виповнити правду до кінця.
Коли ж Іван почав Його хрестити,
То розступились над Йорданом небеса,
Усі злякались, почали молитись,
І огорнула всіх небачена краса.
Дух Божий голубом із неба опускався.
І бачили Його у всіх кінцях,
І дужий голос з неба раздавався,
І радістю відлунював в серцях.
По всій землі рознісся громом він:
– Це ваш Господь і Мій Коханий Син.
Я вам Його на муки віддаю
І плоть Свою, і кров святу Свою.
Страждання Він прийме від іудей
За всі гріхи усіх земних людей.
І вийшов із води Ісус, і біля річки став,
І Дух Святий на Ньому залишався,
А Він до неба голову підняв
І Господу Своему поклонявся.

VI

По тому Дух Святий Його повів
В пустелю спокушати сатаною,
І там Він сорок днів не їв, не пив
І жив лише молитвою одною.
Коли ж уже минуло сорок днів,
Відчув Ісус, що хоче їсти знову,
Тоді диявол коло Нього сів
Й почав із Ним улесливу розмову.
Й сказав Йому: – Якщо Ти Божий Син,
Зроби з каміння хліб, щоб стати ситим.
І відповів дияволу Він,
Що не єдиним хлібом будеш жити,
А словом Божим чистим і святим,
Що з уст Його як промінь світлий ллється,
І радість в серці матимеш своїм,
Коли воно у ньому відгукнеться.
Тоді у місті, на високий храм,
Спокушувати сатана Його поставив
Та й каже: – Кидайся додолу Сам,
Щоб Бог до Тебе Анголів направив.
Бо сказано, якщо це справді Ти,
А шлях не рівний, з каменю дороги,
То Анголи почнуть Тебе нести,
Щоб об каміння не спіткнулись ноги.
І відповів Ісус йому на те:
– Моя дорога – не твоя дорога,
Писання ж Боже чисте і святе
І в нім написано, що не спокушуй Бога.
Тоді диявол в ранішній імлі
Відвів Його на височезну гору
І показав всі царства на землі,
Які були доступні звідти зору.

Й сказав Йому: – Багатства ці земні
Для Тебе я давно уже готую,
Лиш на коліна стань і поклонись мені
І я Тобі всі царства подарую.
І відповів Ісус на всі спокуси ті:
– Іди від Мене геть, з тобою Я не знаюсь,
Мені не треба царства золоті,
Я лише Господу Своему поклоняюсь.
Бо Правда лише в Господі свята,
І лише з Господом у Правді жити будеш,
А царства золоті, то лише суєта
І Царства Божого ти з ними не здобудеш.
І сатана від Нього відійшов,
І Анголи до Нього приступили,
І помолився Він, і благодать знайшов,
І Анголи тоді Йому служили.
І Духом Він наповнений Святим
Став Боже Царство славити усюди.
І слухали Його, і йшли за Ним
Зневірені і спрагли Правди люди.

VII

Іван же у святій воді Йордану
Хрестив людей водою і навчав:
– Виходьте з темряви, виходьте із туману,
Бо Світло нам на землю Бог послав.
Ідіть до Нього бідні і нужденні,
Ідіть до Нього Правду ширу питть,
Увіруйте і будете спасенні,
А хто не ввірує, той у огні згорить.
І набувайте в серці в Нього віру,
Хай кожне дерево для себе плід знайде,
Бо вже до кореня прикладено сокиру.

І дерево без плоду пропаде.
Творіть добро, сини Його і дочки,
Діліться з бідними поживами всіма,
Віддайте, якщо є в вас дві сорочки,
Тому, у кого жодної нема.
І митники приходили до нього,
Запитували: – Що робити нам?
А він казав їм: – Не беріть ні з кого
Від того більше, що звеліли вам.
І вояків навчав, щоб були добрі,
Щоб не чинили зла ніколи для юдей:
– Робіть добро, бо воякам хоробрим
Негоже кривдити беззахисних людей.

VIII

Тетрархом Ірод був тоді у Галілеї,
Син того Ірода, що в Ізраїлі царював,
Той, що Дитя хотів убити в Віфлеємі,
Та Бог Дитя від смерті врятував.
Навчання це не оминуло його ока,
Дізнався Ірод той, що вчить людей Іван,
І сам він вирішив послухати пророка,
І теж пішов до нього на Йордан.
Була й дружина з ним його, Іродіада,
Яку він в брата свого відібрав,
Бо дуже вже хотіла стать багата,
А брат багатства Ірода не мав.
Тому через дружину брата свого
Свою дружину, що арабкою була,
Він вигнав з дому, і вона від нього
До батька свого в Петру знов пішла.
А люди звідусіль йшли до Івана,
Він перед ними Бога прославляв,

Хрестив усіх водою із Йордана
І правдою тетрарху дошкуляв.
Він став про шлюб його відкрито говорити,
Що не годиться так правителю чинить,
Перелюб – то є гріх, і грішно так робити.
Щоб із дружиною свого брата жить.
Іродіада йому зовсім не дружина,
Що має вона знов піти в свій дім,
Дружина ж вигнана нічим йому не винна,
І лиш вона повинна жити поряд з ним.
Іродіада бачила, як ремствували люди,
І затаїла на Івана в грудях лють.
І вирішила, що тоді їй спокій буде,
Коли Івану голову зітнуть.
Тетрарх тоді хотів послати військо,
Щоб розігнати натовп на ріці,
Але вона порадила по-свійськи,
Що краще його мати у руці,
Що краще до в'язниці посадити,
Нехай він у в'язниці посидить,
І перестануть люди з ним ходити,
І більше він людей не буде вчить.
І Ірод наказав його схопити,
І з ланцюгами на обох руках
Пророка до в'язниці посадити,
І двері всі тримати на замках.

ІХ

Ісус, коли дізнався, що ув'язнено Івана,
То повернувся в Галілею знов,
Щоб справдилось пророцтво від Ісаї,
Що Бог послав їм світло і любов.
Народу, що в тіні сидів смертельній,
Велике світло з неба пролилось,

Засяяло життям в землі пустельній
І паростками Правди узялось.
Коли проходив Він поблизу місця того,
Де два брати рибалити пливли
І кидали у море невода пустого,
То їм сказав, щоб з Ним вони ішли.
Андрій з Петром, так звалися рибалки,
Покинули і човна, і весло,
І невода повісили на палки,
Й за Ним пішли, як сказано було.
І мовив їм Ісус: – Не будете ловити
Ви більше в морі рибу про запас,
Поміж людей ви будете ходити
І їх ловити научу Я вас.
Пішов над морем Він по Галілеї
Й почув, як розмовляють в тишині
Брати Іван і Яків з батьком Заведеем,
Що лагодили сіті у човні.
І Він покликав їх: – Ідїть за Мною.
Вони устали і за Ним пішли,
І залишили батька за спиною,
Й до рук своїх нічого не взяли.
І став ходити Він по синагогах,
Вздоровлював недужих і навчав,
Молився широ до Святого Бога
Та Царство Боже прославляв.
І чутка про Великого Пророка
По всій землі Ізраїльській пішла,
Його наука шира і глибока
В серцях убогих прихисток знайшла.

Х

І йшли до Нього люди з Галілеї,
З Єрусалиму й з Зайордання йшли,
З Десятимістя йшли і із Юдеї,
І спокій у словах Його знайшли.
А Він спинився на горі високій
І промовляти перед ними став.
Вони стояли в тишині глибокій,
І кожен Його слухав і мовчав.
І голос Його ніби з серця лився,
Коли Він прославляв Свого Отця,
Коли святою Правдою ділився,
І Правда полонила їх серця.
І учні посідали біля Нього,
І кожен з них до Нього нахилився,
Щоб не впустити й слова дорогого,
Що з вуст Його як промені лились.
А Він навчав: – Блаженні духом вбогі,
Бо їхнє Царство буде в Небесах,
Тяжкі були для них земні дороги,
Та буде легким в Боже Царство шлях.
Блаженні, що засмучені сьогодні,
Бо втішаться в Божественній красі,
Блаженні Правди спрагли і голодні,
Бо Правдою наситяться усі.
Блаженні лагідні, бо землю успадкують,
Блаженні чисті серцем, бо за те
Вони побачать Бога і почують
Святого співу таїнство святе.
Блаженні милостиві, бо перед святими
Помилувані будуть за усе,
Любов до всіх, що ходить поміж ними,
У їхні душі радість принесе.

Блаженні миротворці, бо синами
Отця Небесного до Царства увійдуть,
І ті, що вигнані за Правду поміж вами,
Бо їм Небесне Царство віддадуть.
Блаженні ви, як будуть вас ганьбити,
Як будете терпіть неправди біль,
Як будуть вас облудою судити
І гнати через Мене звідусіль.
Радійте, веселіться, вготували
Вам нагороду всім на небесах,
Бо так святих пророків проганяли,
Що Бога мали у своїх серцях.
Ви будете як світло цьому світу
Усім, що заблукали у імлі,
Ви будете їм променем світити,
Щоб прославляли Бога на землі.
У вірі в Мене будете багаті,
Добро творити людям, а не зло,
Бо не ховають світла у кімнаті,
А ставлять так, щоб видно всім було.
Хай бачать добре, хай про нього знають,
Тож не ховайте добрих діл своїх,
Бо ж доброту від світла не ховають,
А навпаки, показують для всіх.
Виконуйте ці заповіді гідно,
Дотримуйтесь, що сказано було,
Яскраве світло то далеко видно,
А в темряві ховається лиш зло.
А хто про заповіді ці Мої забуде,
А чи порушить їх, а чи когось навчить,
Найменшим той в Небеснім Царстві буде,
Великим стане той, хто буде з ними жить.

XI

І з братом будьте в мирі і в любові,
Щоб серцем він тепло від вас відчув.
У кожній дії вашій, в кожнім слові,
Щоб мир і спокій поміж вами був.
Коли ж щось не поділите обоє,
А чи якась неприязнь упаде,
Шукайте миру скрізь поміж собою,
Раніш ніж сонце ввечері зайде.
І з супротивником мирись ще на дорозі,
Щоб він тебе до суду не віддав,
Проси його, роби усе, що в змозі,
Щоб тільки до в'язниці не попав.
Бо там натерпишся знущань усіх і болю
І хоч проси тоді чи зовсім не проси,
Але не вийдеш звідти вже на волю,
Аж доки шеляг свій останній не даси.
І не чиніть перелюбу з жінками,
Перелюб з жінкою то є велике зло.
Нехай панує вірність поміж вами,
Щоб вам у душах затишно було.
А якщо око спокушає тебе,
Щоб ти перелюб з жінкою вчинив,
То вирви і відкинь його від себе,
Щоб в огненній геєнні не згорів.
Не присягайтеся ні небом, ні землею,
Бо небо – то престол Мого Отця,
Земля ж підніжок ніг Його і нею
Не присягайтеся, бо грішна клятва ця.
І головою присягатися не треба,
Бо влади ви не маєте на те,
Бо й жоден волосок без волі Неба
На голові у вас не проросте.

Коли ж щось обіцяєте для кого,
Лиш так чи ні слова йому кажіть,
А більше не кажіть йому нічого,
Щоб для лукавого нічим не догодить.
Не треба відбирати зуб за зуба,
За око ока не виймайте, а тому,
У кого чи біда яка, чи може яка згуба,
Усім чим можете допоможіть йому.
Не відмовляйте тим, хто має всього досить,
Не відвертайтеся, як хочуть позичать,
Якщо у вас сорочку хтось попросить,
То можете й плаща йому віддять.
Хто ненавидить вас – любіть його й не зліться,
Хто проклинає вас – того благословіть,
А хто вас переслідує – за того помоліться
І ворогам своїм добро завжди творіть.
Любіть Отця Небесного і віруйте у Нього,
Любіть над все у світі, в серці з Ним живіть,
В своїх святих молитвах прославляйте Його
І більше від життя свого любіть.
Любіть Його всім серцем, усією кров'ю
І будьте досконалі як і Він,
Бо лише з вірою і з широкою любов'ю
Почуєте в Небеснім Царстві дзвін.

ХІІ

Коли ж хто милостиню чинить благодійну,
То сурмами про неї не сурми,
Хай буде вона схована надійно,
А Бог тебе побачить між людьми.
Тож має бути вона не галаслива,
І таємниця має бути її така,
Щоб навіть не довідалася ліва,
Що права віддає твоя рука.

А ті, що милостиню чинять в синагогах
І виставляють напоказ її для всіх,
І сурмлять скрізь про неї на дорогах,
Щоб люди бачили і щоб хвалили їх,
То лицеміри, їм не вподобайтесь,
Вони піднестись хочуть над всіма.
Тож стати як вони остерігайтесь,
Бо нагороди для таких нема.
І як молитись будете до Бога,
Не треба виставлятись напоказ
З молитвою своєю на дорогах,
Щоб люди скрізь дивилися на вас.
А увійдіть тихенько в комірчину
І двері за собою зачиніть,
І в таїні моліться на колінах,
А Бог побачить явно і простить.
І у молитві зайвих слів не треба,
Не думайте, як ті погани по містах,
Що веломовство їх дістанеться до неба
І вислухають їх на небесах.
Бо знає ваш Отець, що вам потрібно,
До того, як молитись почали,
І кожному воздасть одноосібно
По вірі тій, що ввірували ви.
Прощайте людям їх провини різні,
То й вам Небесний Бог усе простить,
Не будьте з ними пакосні і грізні,
Бо душі те для вас занапастять.
І не сумуйте у пості без міри,
Не виставляйте його для усіх,
Бо постять так одні лиш лицеміри,
І нагорода вже чекає їх.
А постіть так, щоб інші і не знали,
Щоб лиш Отець знав в таїні про те,
Щоб тайну свого посту зберігали,
І Бог віддячить явно вам за те.

XIII

Скарбів собі ніяких не складайте
І не ховайте ні від кого на землі,
В жадобу ненаситну не впадайте,
Бо все воно розчиниться в імлі.
Іржа і міль винищують їх всюди,
Підкопуються злодії й крадуть,
Ніхто щасливим з тих скарбів не буде,
І всі старання ваші пропадуть.
Складайте всі скарби собі на небі,
Де їх іржа не нищить, і ні міль,
І вартових наймать до них не треба,
І злодії не лізуть звідусіль.
Бо там, де скарб, то там і серце буде,
На небі скарб, то й серце буде там.
Яку ж від того користь мають люди,
Що тішаться земним своїм скарбам?
Якщо у тебе світле й добре око,
То й світлим буде тіло все твоє,
Якщо ж в нім темрява сховалася глибоко,
То темрява й у тілі настає.
Якщо ж та темрява є світлом для людини,
То як же ж тяжко в темряві такій,
Бо добре й світле то усе погине,
І лихо процвітатиме у ній.
І не служіть обом панам відразу,
Вам служба та на користь не піде,
Бо на одного з них затаїте образу
Або до іншого неприязнь нападе.
Хоча обом їм будете старатись
І працювати будете над сил,
Та від одного треба віддалятись,
Не можна розірватися навпіл.

Не можна Богові служити і мамоні,
Бо із мамоною не оминете мук.
І всі багатства, зібрані в долоні,
То витечуть водою з ваших рук.
Бо той, хто сіє плоть свою від плоті,
То тління він пожне і забуття,
А той, хто духа сіє у скорботі,
То вічне він собі пожне життя.

XIV

І не журіться тим, що завтра буде з вами,
Що їсти буде вам і що вам буде пить.
Настане завтра з Божими дарами,
І Бог вас всіх благословить.
І не журіться тим, що будете вдягати,
Бо ж їжа й одяг менші від життя.
І знає Бог, що вам потрібно мати,
І дасть усе для вашого буття.
Бо що від того вам, як станете журитись,
Не додасте оцим до зросту й ліктя ви,
А краще Богові у тайні помолитись,
І Бог почує ваші молитви.
Погляньте лиш на польові лілеї,
Яке вбрання Господь цим квітам дав,
Що навіть Соломон в дні величі своєї
Такого одягу не мав.
Коли ж оту траву, що в полі проростає
І плоду не дає, і квітне на показ,
Отець Небесний так ось зодягає,
То як же Він зодягне вас!
Тож не шукайте в суєті своїй нічого,
Любіть Отця свого усім своїм життям,
Шукайте Царства Божого, шукайте Правди Його,
І Він завжди pomoже вам.

XV

І не судіть нікого думкою лихою,
І не хиліть нікому голови,
Бо й вам відмірять мірою такою,
Якою іншим відміряли ви.
І пам'ятайте: те, що ви комусь бажали
В інтригах різних і словах пустих,
І ношу ту, що іншим віддавали,
Прийдеться і самим колись нести.
Якщо побачив ти заскалку в оці брата,
А в власному колоду заховав,
То як же зможеш ти заскалку ту дістати,
Поки із власного колоду не дістав?
Це лицемірство, вийми перш колоду
Зі свого ока, а тоді кажи.
Нехай він дасть дістать заскалку згоду,
Тоді дістань і брату покажи.
І псам своїм святого не давайте,
Не розсипайте перл перед свиньми,
І ями ближньому своєму не копайте,
І людяними будьте між людьми.
Просіть, коли не маєте ви досить,
Вам відгукнуться на прохання і дадуть,
Почують того, хто чогось попросить,
І навіть вам додому принесуть.
Відчинять вам, як будете гукати,
Хто стукає у двері, той ввійде.
І знайдете, як будете шукати,
Бо хто шукає, той завжди знайде.
Скажіть Мені, чи є між вами люди,
Що можуть бути зібними на те,
Коли ваш син просити хліба буде,
То ви для нього каменя дасте.

Чи, може, він у вас попросить риби,
І шкода стане тую рибу вам,
І скажете йому: їж камінь замість хліба,
І гадину, бо риби я не дам.
Але кажу вам, що таких немає,
Людина в дітях кращою стає.
І дітям своїм краще вибирає
Між тим добром, яке у неї є.
То скільки ж ваш Отець Небесний може
Подати вам добра – лиш попросіть.
Він бачить все і кожному pomoже,
І кожного почує і простить.

XVI

Як хочете, щоб вам добро чинили,
То не робіть для цього перепон.
Творіть і ви добро, хоч вас і не просили,
Бо в цьому і Пророки, і Закон.
Ввиходьте тісними ворітьми, бо просторі,
Як і дорога, до загибелі ведуть.
Багато йде по ній людей, і горе
В кінці дороги всі собі знайдуть.
А йдіть ворітьми і дорогою тісною,
Хоч мало хто для себе їх знайде,
Та ця дорога стрічкою прямою
До вічного життя вас приведе.
Фальшованих пророків стережіться,
Що в шкурі із вівці до вас ідуть,
Не ввіруйте у них і не вклоніться,
Бо, як вовки, лиш смерть вони несуть.
По їх плодах усіх їх розпізнають,
Бо ж фіги не ростуть на будяках,
І виноград на терні не збирають,
І колосиль не ховають в колосках.

Бо добре дерево – то добрим плодом родить,
А дерево лихе – то родить плід лихий.
І добре дерево лихих плодів не вродить,
А дерево лихе не вродить плід смачний.
Тож кожне дерево з поганими плодами
То буде зрубане і у вогні згорить.
Так лжепророків розпізнаєте між вами
По тому, що вам будуть говорить.

XVII

Не кожен, хто говорить: Боже, Боже,
То у Небесне Царство увійде,
А той ввійти в Небесне Царство зможе,
Хто Господа у серці віднайде.
Той, хто виконував сумлінно Божу волю,
Молився праведно і нишком не грішив,
Не завдавав ніколи людям болю
І зла в своєму серці не таїв.
В той день прийде до Мене безліч люду
І будуть говорити, що в Моє Ім'я
Пророкували і творили чуда,
І бісів виганяли, але Я
Скажу для них: – Я зовсім вас не знаю,
Хто беззаконня вас навчав чинить,
Таких в Небесне Царство не пускають,
Тож встаньте і від Мене відійдіть.
Хто слухає Мої слова і хто їх розуміє,
То той розумний буде чоловік,
Бо будувати дім на камені воліє,
Щоб буря не знесла його повік.
А той, хто чує і виконувать не хоче,
То схожий на людину він таку,
Що робить свою справу неохоче
І дім собі будує на піску.

І раптом линула із неба сильна злива,
І кинулась на дім, щоб він упав,
Але лишилася будівля невразлива,
Бо дім отой на камені стояв.
А дім, що на піску, – поплив донизу
І весь порозлітався на куски,
І залишилася від нього купа хмизу,
І буря порозносила тріски.
І дивувалися усі з Його науки,
Бо Він як можновладний їх учив,
І в їх серця врзалися відзвуки
Від широких і правдивих Його слів.

XVIII

І ось коли Він із гори спустився,
Великий натовп вслід за Ним пішов,
І прокажений перед Ним спинився
І до Ісуса тихо підійшов.
Перед Ісусом низько поклонився
І мовив: – Господи, Ти можеш неземне,
Лише візьми й до мене доторкнися,
Як схочеш, то очистиш ти мене.
Ісус тоді підняв на нього очі
І руку на плече йому поклав,
І мовив тихо: – Очищайся, хочу,
І прокажений знову чистим став.
Обличчя й руки знову стали білі,
І вдячний він вклонивсь Йому до ніг,
І дивувались люди Його силі,
Як легко Він проказу перемиг.
Коли ввійшов Він до Капернауму,
Місцевий сотник став Його просить:
Позбав мене мого тяжкого суму,
Бо мій слуга розслаблений лежить.

І тяжко у хворобі тій страждає,
І відповів Ісус: – Я знаю ту біду,
Нехай слуга твій трошки почекає,
І Я до нього зараз підійду.
Та сотник відповів Йому: – Мій Милостивий Боже,
Я недостойний, щоб у дім Ти мій ввійшов,
Скажи лиш слово і воно допоможе,
І мій слуга здоровим стане знов.
І здивувався Ісус такій глибокій вірі,
І повернувся до тих, хто йшов услід за Ним,
Бо вразили Його слова глибокі й ширі,
Що в віруванні сотник вимовив своїм.
І Він тоді звернувся до народу:
– Такої віри не стрічав Я ще ніде,
По правді вам кажу, що й з заходу, й зі сходу
Багато люду в Царство увійде.
Засядуть у Небеснім Царстві люди,
Де Авраам, і Яків, і Ісаак,
Бо той, хто ввірував, то той у Царстві буде,
По правді вам кажу, що буде так.
До сотника Він повернувся і промовив:
– Ти ввірував, то хай так буде все,
Иди додому, твій слуга здоровий
І їжу вже на стіл тобі несе.
Коли ж прийшов Він до Петра додому,
Лежала теща там, бо хворою була.
Торкнувся Він руки її, й потому
Гарячка геть від неї відійшла.
І піднялась вона, і стала слугувати,
Коли ж скінчився день і вечір знову став,
То привели до Нього біснуватих,
І Він всіх духів з них повиганяв.
А кого неміч мучила безкрая,
То став Він уздоровлювати їх,
Щоб справдилось пророцтво від Ісаї,
Що наші немочі Він взяв від нас усіх.

XIX

Коли Він вирішив пливти на берег інший
І стали до човна уже сідять,
То попросив один із учнів Його ближчих
Піти та свого батька поховать.
І відповів Він учню: – Йди за Мною,
Лиши для мертвих хоронить своїх мерців.
І сіли учні за Його спиною,
І човен з Ним від берега відплив.
І ось велика буря піднялася,
А Він втомився й трохи задрімав,
Вода від хвиль до човна полилася,
І човен в морі потопати став.
І всі злякалися тій бурі непомірній:
– Врятуй нас Господи, ми гинемо усі!
А Він сказав: – Не бійтесь, маловірні!
І заспокоїв бурю, і на лавку сів.
А всі хиталися, як від міцних напоїв,
І дивувались, озираючись кругом.
Хто ж Він такий, що бурю заспокоїв,
Що море й вітер слухають Його?
А Він прибув на берег Гадаринський,
І двоє біснуватих, як з барліг,
З печер могильних на дорогу вийшли,
І там пройти уже ніхто не міг.
Бо дуже люті вже вони були аж до самого сказу
Й кричали Йому: – Що до нас Тобі?
Якщо нас виженеш, то зажени відразу
У тих свиней, що ходять по горбі.
І Він сказав для них, повз них ідучи:
– Ідіть! І кинулись вони в свиней тоді,
А потім кинулися свині в море з кручі
І потонули всі в морській воді.

А пастухи відразу повтікали
До свого міста й все розповіли.
І вийшли люди з міста і благали,
Щоб Він пішов від них і учні щоб пішли.

XX

І сів Він до човна й прибув до міста Свого,
І хворого внесли до Нього вдвох.
На ложі він лежав, не міг робить нічого,
Та вірив, що врятує його Бог.
Коли Ісус побачив віру ту неспинну,
То Він на нього руку положив
І мовив йому: – Будь бадьорий, сину,
Бо Я тобі усі гріхи простив.
А книжники подумали про себе:
– Він Бога зневажає в цих словах.
Ісус же знав думки їх і сказав від Себе:
– Не думайте лукавого в серцях.
Бо Син Людський гріхи прощати може,
На те Він має владу на землі,
Й розслабленим в біді їх допоможе,
І не залишить гинути в імлі.
І Він сказав для хворого по тому:
– Устань і ложе підними своє,
Та йди собі із ложем тим додому,
Бо тіло вже вздоровилось твоє.
І учні говорили: – Це Месія!
А Він пішов і їм іти велів,
І стрів в дорозі митника Матвія,
Який тоді на митниці сидів.
– Иди за Мною, – каже Він до нього,
І той устав і вслід за Ним пішов.
Й багато митників прийшло ще часу того,
І грішників багато ще прийшло.

А фарисеї в учнів запитали:
– Чому Він мову з грішними веде?
Ісус почув і каже: – Щоб ви знали,
Що лікар до здорових не іде.
Я праведних не кличу каятися Богу,
А кличу грішників, щоб каялись ішли,
Щоб і вони в серцях своїх дорогу
Також до Царства Божого знайшли.
Тоді ті, що в Івана вчилися, питають:
– Чому і фарисеї постять, постимо і ми,
Твої ж не постять учні, а гуляють,
Їдять усе і п'ють усе з людьми?
І відповів Ісус: – Хіба сумують гості,
Коли є з ними на весіллі молодий?
Настануть дні і будуть вони в пості,
Бо буде він із ними не завжди.

XXI

І підійшов вже старший чоловік до Нього,
Вклонивсь Йому і став Його просить:
– Прийди, мій Боже, до будинку мого,
У ньому дочка мертвою лежить.
Прийди, прошу, торкнись її рукою,
І вірю – оживе вона тоді,
А я піду позаду за Тобою
Дорогу показати у свій дім.
І Він пішов, а також учні Його
Всі повставали і за Ним пішли.
Коли вони прийшли, то біля дому того
Вже й голосильники, і дударі були.
І Він сказав їм, щоб вони збирались
Іти від дому, бо дівча лиш спить,
Але вони із Нього насміхались,
Какали: – Вона мертвою лежить.

Ісус ввійшов в кімнату й обернувся
До дівчини, що мертвою була,
І до руки холодної торкнувся,
І дівчина відразу ожила.
І розійшлася звістка ця усюди,
По всій країні стали говорить,
Що творить Він одне за іншим чудо,
І навіть мертвих може оживить.
Коли вертався Він назад від того дому,
То два сліпці незрячі підійшли
І на дорозі кланялися Йому,
І жалібно просити почали:
– Помилуй нас, сліпих, наш Сину Божий,
Відкрий нам очі, щоб прозріли ми.
А Він спитав: – Ви вірите, що зможу
Я вас зробити зрячими людьми?
Коли ж відповіли вони: – Ми вірим!
То Він торкнувся рукою їх очей:
– Хай станеться все згідно вашій вірі,
Виходьте з безкінечності ночей.
Та тільки не розказуйте нікому
І будьте у словах своїх скупі.
Але вони розголосили краю всьому,
Що в Нього прозрівають і сліпі.
І привели до Нього хворого німого,
Що біснуватим був і жив в недузї тій.
І вигнав Він із нього демона лихого,
І розмовляти з ними став німий.
І дивувались люди всі довкола,
І говорили, що Ізраїль ще не знав
Таких чудес не бачених ніколи,
Які Ісус їм показав.
А Він обходив всі міста і всі оселі,
І славив Царство Боже, і навчав усіх,

І бачив, які люди невеселі,
Й засмучені живуть в місцинах тих.
І змучені, і розпорошені повсюди,
Як вівці, що не мають пастуха,
Живуть нужденні і убогі люди
В своїх прадавніх і в нових гріхах.
І змилювався Він тоді над ними,
І немочі усякі лікував,
Навчав любити Бога і між ними
Небесне Царство прославляв.

XXII

І учням говорив, що йде велике жниво,
Та мало є робітників, Він їм казав,
Просіть Господаря цих жнив, бо так важливо,
Щоб Він робітників іще до вас послав.
І учнів Він тоді усіх до Себе скликав,
Й над духами нечистими їм владу дав таку,
Щоб виганяли їх вони, і виганяли лихо,
Й недугу, й неміч всяку нелюдську.
А їх було Дванадцять найдорожчих Йому,
Дванадцять всіх апостолів між учнями всіма.
І всі вони пішли за Ним зі свого дому –
Пилип і Симон, і Хома,
Матвій, Тадей і Яків, син Алфеїв,
Петро-рибалка й брат його Андрій,
Іван пішов із ними Заведеїв,
І Яків, брат його, і з ним Варфоломій.
Іскаріотський Юда був також між ними,
Ісус любив їх і усіх навчав.
Ходили всі із Ним дорогами земними,
Та Юда ворогам Його продав.
І Він сказав Дванадцятьом:
– Ідіть і Бога прославляйте,

І проповідуйте про Царство в Небесах,
Недужих уздоровлюйте і мертвих воскрешайте,
Бо владу маєте робити чудеса.
І виганяйте демонів із хворих,
І прокажених очищайте від проказ,
І не беріть нічого із комори,
Ні золота, ні срібла про запас.
Ні торби не беріть, ні двох одеж в дорогу,
Ані сандаль, ні палиці до рук,
Ідіть поміж людей, моліться всюди Богу
І скрізь звільняйте їх від мук.
Бо дарма вам дісталась тая сила,
Ви просто так отримали її,
За неї ви і шеляг не сплатили,
Тож дарма дайте ці дари свої.
Як будете у місті чи в селі якому,
То там між всіх достойного знайдіть,
Тоді вітайте його: – Мир для цього дому!
І лише після цього в дім ввійдіть.
Коли той дім для вас достойний буде,
То хай на нього мир весь ваш зійде,
Якщо ж там недостойні будуть люди,
То хай ваш мир назад до вас прийде.
А як не схочуть слухати нічого,
То перед тим, як вийти за поріг,
Із міста, чи села, чи дому того,
То порох обтрусіть із ваших ніг.
По правді вам кажу, як судний день настане,
То і Содому, і Гоморрі у той час
Так тяжко і так страшно в нім не стане,
Як тому місту, що не вислухало вас.
Бо люди різні є – і добрі, й лиходії,
Ви йдете як овечки між вовки,
Тож будьте мудрими усюди, наче змії,
Й невинні будьте, наче голубки.

На суд вас будуть люди видавати,
Тож будьте обережні поміж них,
По синагогах будуть бичувати
І до правителів водитимуть своїх
На свідчення за Мене для поганів.
Та не журіться тим, що будете робить,
Бо в ту годину буде вам надано
І Дух Отця в вас буде говорить.
На смерть брати братів давати стануть,
Батьки дітей повивають своїх,
А діти на батьків своїх повстануть
І будуть без жалю вбивати їх.
І за Ім'я Мое вас будуть проклинати,
І ненавидіти, і гнати від лица,
Та лише той спасіння буде мати,
Хто не впаде і стерпить до кінця.
Коли вас будуть з міста виганяти,
То ви тоді до іншого ідіть,
Не стомлюйтеся Бога прославляти
Й про Царство Його правду говорить.
Не встигнете в Ізраїлі пройти всіма містами,
Всіх сіл ви ще не пройдете його,
Як знову буде Син Людський між вами,
Бо учень менший вчителя свого.
І раб не більший теж від свого пана,
І вже доволі того буде їм,
Як раб урівень з паном своїм стане,
А учень стане з вчителем своїм.
Усе заховане колись відкритим буде,
Таємне все відкриється в словах.
Усе, що потемки, Я вам кажу –
кажіть при світлі всюди,
А що на вухо чули – мовте на дахах.

І не лякайтеся того, хто убиває тіло,
Душі ж не може вашої убить.
Лякайтеся того, хто вашу душу й тіло
В геєнні може вам занাপастить.

XXIII

Хто визнати Мене перед людьми не побоявся,
Того перед Отцем Небесним визнаю і Я,
А хто перед людьми Мене цурався,
То того відцураюся і Я.
Не думайте, що Я прийшов, щоб мир творити,
Не мир творити Я прийшов на цій землі.
Прийшов Я сина з батьком порізнити
І матір з дочкою її.
Хто більш як Мене любить батька свого,
Чи любить більше матір як Мене,
Чи дочку любить більш, чи сина свого,
То недостойний він Мене.
Хто не візьме свій хрест і не піде за Мною,
То не достойний буде він Мене.
Бо лише той, хто слідує за Мною,
Від себе сумнів віджене.
Хто душу береже свою, то той її погубить,
А хто за Мене згубить – той урятував,
А хто Мене приймає і всім серцем любить,
То він приймає Того, Хто Мене послав.
І хто пророка прийме як пророка,
Пророча нагорода того жде,
Хто ж праведника праведником прийме,
Той нагороду праведну знайде.
А хто напоїть вас хоча б водою,
То нагорода їх не обмине,
І будуть її мати із собою,
І прославлятимуть Мене.

XXIV

Іван тоді ще у в'язниці був,
Не встигли голову іще йому відтяти.
Він про усі Христові чуда чув
Й послав до Нього учнів запитати:
Чи Той Він, що на Нього світ чекав,
Чи, може, іншого ми маємо чекати?
Ісус для них у відповідь сказав,
Що почали незрячі прозрівати,
З прокази хворі чистими стають,
Криві виходять знову на дороги,
Глухі говорять, вмерлі устають,
І Добра Новина звіщається убогим.
І став Він про Івана говорить,
Що його вчення – як вода в криниці,
І спраглим правди треба її пити,
А Ірод заховав його в темниці.
Він жив в пустелі й одягу не мав,
Дивився на пустелю як в безодню,
Молився, постив й Голосу чекав,
Щоб виконати місію Господню.
Скажіть, що бачили ви у пустині тій?
Як за міські ходили вежі,
Чи очерет гойдався там сухий?
Чи чоловік там був у дорогій одежі?
Чи, може, він прислуг багато мав?
Чи був одягнений в м'яких шовкових шатах?
І в розкоші великій потопав,
Як тії царедворці по палатах?
Кого ж ви бачили у тій пустині дикій,
Де не було нікого скільки бачить око?
По правді вам кажу, то був пророк великий,
Ви бачили великого пророка.

І навіть більше як пророка, бо Я знаю,
Що це був той, що сказано про нього:
– Я посланця Свого до Тебе посилаю,
І приготує він Тобі Твою дорогу.
По правді вам кажу, з народжених від жінки
Не жив на цій землі від нього більший житель,
Але найменший у Небеснім Царстві
То буде більший, ніж Іван Хреститель.

XXV

Хто хоче до Отця Мого попасти,
То хай дорогу сам собі готує,
Зусилля докладає, щоб не впасти.
Хто має вуха, той Мене почує.
Бо є такі, що невдоволені всім світом,
Усе для них не так, усе не до вподоби.
Земля для них цвіте не тим що треба цвітом,
І хліб не так збирають хлібороби.
До кого ж Я цей рід весь прирівняю?
До тих хлоп'ят, що день від дня на ринку
Сидять як в себе вдома і гукають
Всім людям перехожим без зупинку.
І кажуть їм: ми так вам гарно грали,
Старалися для вас що мали сили,
Та ви чомусь для нас не танцювали,
Ми жалібно співали вам – ви плакати не хотіли.
Бо як прийшов до них Іван Хреститель,
Який не їсть, не п'є, убогих навчає,
Вони говорять, що то за учитель?
Він демона в своєму тілі має.
Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є між ними,
Вони говорять: ось ласун, п'яниця,
Він дружить лише з грішними одними
І з митниками ходить веселиться.

І докоряв Ісус містам, де відбулися чуда,
Що не покаяться вони в гріхах своїх великих,
І страшно буде вам, і тяжко дуже буде,
Як судний день прийде до вас великий.
І легше буде Тиру і Сидону,
Ніж Хорізану й Віфсаїду часу того,
Бо піднеслись ви вище від Закону,
А зійдете аж до пекла самого.
І ти, Капернауме, що піднісся аж до неба,
Також зійдеш аж до самого аду.
І велич та, що так возносить тебе,
Тоді зазнає нищівного спаду.
Якби ці чуда відбулися у Содомі,
То люди каялися б там в волосяниці.
І був би він до цього дня між вами,
Не зруйнували б його сірка й блискавиці.
Я прославляю Тебе, Господе землі і неба,
Що від премудрих і розумних це втаїв Ти,
Бо до вподоби так було для Тебе,
Щоб лише для малят усе відкрити.
Отець Мій передав усе для Мене,
Й ніхто не знає Сина, окрім Нього,
Й Отця ніхто не знає, окрім Сина,
Й кому захоче Син відкрити Його.
Прийдіть до Мене змучені бідою,
Прийдіть до Мене струджені журбою,
Прийдіть до Мене, Я вас заспокою
І спокій заберете із собою.
Візьміть ярмо Моє і буде вам утіха,
І спокій знайдете собі в душі своїй,
Бо в серці Я покірливий і тихий,
Ярмо ж те любе і тягар легкий.

XXVI

Коли ішов в суботу Він ланами,
То зголодніли учні і колосся рвали,
І очищали колоски руками,
Й очищене зерно до рота клали.
А фарисеї почали Йому казати,
Що гріх таке робити у суботу,
Що у суботу треба спочивати,
Бо Бог дав свято їм в цей день, а не роботу.
А Він їм відповів: – Коли були голодні
Давид і люди, що із ним ходили,
То увійшли вони у храм Господній
І показні хліби у нім спожили.
А ті хліби не можна було брати,
І навіть не торкатися руками,
А можна було тільки споживати
Той хліб лише священникам у храмі.
Хіба ж ви не читали всі Закону
Про те, що в храмі кожної суботи
Священники обходять заборону,
Але вони не винні для суботи?
А Я по правді вам кажу, що перед вами
Стоїть багато Більший навіть храму.
Тому за те, що рвуть зерно руками,
То не судіть ви цих людей вустами.
Коли б ви знали, Хто це перед вами,
Не виставляли б тут свої пишноти
І не ганьбили б цих людей словами,
Бо Син Людський Господь і для суботи.

XXVII

І звідти Він пішов до синагоги,
А там був хворий, що не міг руки підняти.
І фарисеї запитали Його:
– Чи можна у суботу вздоровляти?
Вони хотіли Його звинуватити,
Що нібито Він Бога зневажає,
Але Ісус почав для них казати,
Що Він нужденним завжди помагає.
Скажіть Мені, чи є хто поміж вами,
Що може лиш одну овечку мати.
І як в суботу упаде вона до ями,
То він її залишить пропадати.
А чи як плач її він жалісний почує,
Діла полишить і забуде втому,
Піде до ями і її врятує,
І буде задоволений у тому.
А скільки ж за овечку краші люди,
Щоб проявлять до них свою турботу,
По правді вам кажу, гріха не буде
Добро чинити навіть у суботу.
Й тоді Він каже чоловіку тому:
– Цю хвору руку простягни від себе,
Здоровим стань і йди собі додому,
Твоя хвороба відійшла від тебе.
Покинула тебе страшна недуга,
Тепер ти можеш зі всіма радіти,
Рука твоя здорова, як і друга,
І можеш нею геть усе робити.
А фарисеї скликали нараду
І радились, щоб Його погубити,
Але Він знав усе про їхню зраду,
Покинув їх й пішов собі ізвідти.

За Ним услід пішло людей багато,
Їх віра в Нього всіх вела безкрая,
А Він їм наказав Його не виявляти,
Щоб справдилось пророцтво від Ісаї.
Як він пророкував колись між нами:
– Ото Мій Отрок, вибираю Його,
Улюблений Він Мною поміж вами,
Душею пригортаюся до Нього.
Моя душа лиш Його полюбила,
Святого Духа дам Йому Я Свого,
І буде в Нім Моя велика сила,
Шануйте і вклоняйтеся для Нього.
І буде Він велику славу мати,
І суд поганам проголосить всюди,
Не буде Він змагатись і кричати,
І чути на шляхах Його не буде.
Очеретини навіть не доломить,
Що надломилася від вітру у пустелі,
Аж поки присуд Свій не допроводить
До міста кожного і кожної оселі.
Надіятися будуть всі погани
На Його Ймення світле і велике,
Та не знайдуть у Нім для себе шани,
Бо плем'я те лукаве і безлике.

XXVIII

І привели тоді Йому сліпця німого,
Який не чув, не бачив, сам не міг ходити,
Він вигнав з нього біса й уздоровив його,
І бачити він став і знову говорити.
І дивувалися всі люди і питали:
– Хто ж Він такий, що владу таку має?
А фарисеї це почули і казали:
– Він Вельзевулом духів виганяє.

А Він думки їх знав і так до них промовив:
– Що царство те, яке супроти себе діє,
Чи місто, а чи дім у місті тому,
То неодмінно зразу ж запустіє.
Якщо якийсь диявол в сатанинській славі
Почне диявола з людини виганяти,
Скажіть тоді для Мене, рід лукавий,
Як зможе його царство устояти?
Не сатаною виганяю Я, а Духом Божим
І владою, що дав Отець для Сина,
Я виганяю демонів негожих,
І знов стає здоровою людина.
Ніхто не може дім пограбувати
Господаря, в якому силу чують,
Лиш треба наперед його зв'язати,
Тоді лише будинок пограбують.
Хто не зі Мною йде, то той іде супроти,
І хто зі Мною разом не збирає,
І хто в гріхи впадає без турботи,
То той супроти Мене розкидає.
Тому кажу: вам всякий гріх проститься,
Проститься навіть неповага Бога,
Але ніколи людям не проститься
Хто Духа зневажатиме Святого!
Хто скаже щось на Сина на Людського,
То буде прощений він в вчинку тім безпутнім,
А як хто скаже щось на Духа на Святого,
Тому не проститься ні зараз, ні в майбутнім!
Як виростите дерево недобре,
То й плід його усім недобрим стане,
А добре дерево, то родить плодом добрим,
І кожний плід той з дерева дістане.
Зміїний роде, добре говорити
Не можеш ти, бо зло у серці маєш.

І чим наповнене воно, то з тим і будеш жити,
І те в устах своїх тримаєш.
Із скарбу доброго людина добра має
Для себе добре й іншим має досить,
Ну а лукава скарб лихий шукає
І з того скарбу лиш лихе виносить,
За кожне слово, що пусте було, то люди,
Відповідати будуть у суді великім.
І кожен з слів своїх чи виправданий буде,
Чи буде в нім засуджений навіки.
А фарисеї й книжники казали:
– Учителю, подай нам знак про Себе,
Щоб ми Тебе Месією вважали,
Ознаку хочемо побачити від Тебе.
І відповів Ісус їм: – О лукавий люде,
Навіщо чините для себе перепони?
Ознаки вам ніякої не буде,
Окрім ознаки від пророка Йони,
Який три дні й три ночі перебув в утробі
Кита та віднайшов на волю дверці.
Так Син три дні й три ночі перебуде
В землі самісінькому серці.
Ніневітяни стануть на суді з цим родом,
Осудять рід оцей, бо прийняли Закона,
Покаялись вони на проповідь пророка,
А тут стоїть ось Більший, аніж Йона!
Цариця з півдня рід оцей осудить,
Яка прийшла почути Соломона,
І в ній велику мудрість він пробудить,
А тут стоїть ось Більший Соломона!
Коли Він промовляв так до народу,
То хтось сказав: – Брати Твої і мати
Чекають в стороні від Тебе згоду,
Бо хочуть із Тобою розмовляти.

А Він сказав йому і показав рукою
На учнів всіх, які за Ним ходили:
– Ото і мати, і брати Мої зі Мною,
Що Бога у серця свої впустили.
Бо той, хто чинить волю Батька Мого
І хоче серцем всім Його сприймати,
І любить Його, вірує у Нього,
То той Мені сестра і брат, і мати.

XXIX

І розказав Він притчу для народу
Про сіяча одного, що у полі
Він сів зерна в сонячну погоду,
Щоб хліба в домі всім було доволі.
І край дороги одні зерна впали,
І налетіли птахи на те поле,
І швидко ті зерна поклювали,
І поле залишилось знову голе.
А другі зерна, що сівач приніс із дому,
То всі на кам'янистий ґрунт упали,
І тонкий шар землі був в місці тому,
І зерна швидко в нім попроростали.
Та кореня не мало те насіння,
І тільки сонечко над обрієм заграло,
Нагрілося засіяне каміння
І збіжжя геть усе повисихало.
А інші зерна впали просто в терен,
І вигналось гілля високе, і набрало сили,
І не було врожаю із тих зерен,
Бо те гілля врожай весь поглищило.
А інші зерна в добру землю впали
І зародили добрим урожаем.
Тут учні підійшли до Нього і спитали:
– Чому Ти притчами із ними розмовляєш?

А Він сказав для них: – Бо вам усім пізнати
Дано в Небеснім Царстві таємниці,
А їм же треба так розповідати,
Як пити чисту воду із криниці.
Бо дивляться вони, та бачити не вміють,
І слухають усе, але його не чують,
І розумом своїм вони не розуміють
Того, що їм пророки пророкують.
Збувається пророцтво від Ісаї,
Слова якого так багато значать:
Почують вухом, та не зрозуміють,
Дивитись будуть, але не побачать.
Бо серце у людей цих загрубіло,
І тяжко вухами вони своїми чують,
І очі в них зажмурені несміло,
І розуму у серці не згрупують.
І серцем їм Мене не зрозуміти,
Щоб навернутися до Мене і спастися,
Щоб душу у геєнні не згубити,
А у Небесне Царство вознестися.
Блаженні ж ваші очі, що вже бачать,
Блаженні ваші вуха, що вже чують,
Бо Царство Боже в Небесах побачать
І спів Небесних Анголів почують.
По правді вам кажу, щоб добре розуміли,
Багато хто з пророків це відчули,
Бажали бачити як ви, та не зуміли,
Хотіли чути, але не почули.
До кожного, хто слухає про Царство Боже,
Але ніяк його не розуміє,
Прийде лукавий і украсти зможе
Усе, що в серці він своїм посіє.
Це про зерно, що впало край дороги,
Та довго на землі не пролежало.

І прорости воно не мало змоги,
Бо птаство все його повибирало.
А те зерно, що впало на каміння,
Це той, хто слово з радістю сприймає,
Але немає в нім глибокого коріння,
Тому й постійним в вірі не буває.
Як тільки утиски за слово він відчує
Чи переслідування стануться не в міру,
Відразу спокушається й руйнує
В своєму серці в Царство Боже віру.
А те зерно, що впало у тернину,
Це той, хто слухає і чує слово Боже,
Але збагачуватись хоче він неспинно
І клопоти покинути не може.
Живе у нім збагачення омана
І серцю завдає велику шкоду
Жадоби ненаситної примана,
І слово залишається без плоду.
А те зерно, що впало в ґрунт родючий,
Це той, хто слухає і розуміє слово,
І має він у серці скарб квітучий,
І плід приносить людям сторазово.

XXX

І в іншій притчі розказав Він для народу,
Що схоже Царство в Небесах до чоловіка,
Який у поле вийшов ще до сходу,
Щоб виростити урожай собі великий.
І став з робітниками працювати,
І добрі зерна висіяв по полю,
А ворог, як пішли всі спочивати,
Насіяв між пшеницею куколю.
І гарне збіжжя виросло на полі,
І колос зернами важкими наливався,

І до землі хилився вже поволі,
Тоді і кукіль між колоссям показався.
Робітники тоді в господаря спитали:
– Скажи, хіба ж не кожен з нас старався,
Хіба ж не добрим ми насінням засівали,
То звідки ж кукіль тут узявся?
А він сказав для них: – Прийшов мій супротивник
І щоб завдати моєму серцю болю,
Відкрив посеред ночі заготівник
Й насіяв між пшеницею куколю.
Робітники для нього відказали:
– Скажи для нас і ми підемо в поле,
Щоб бур'яни хлібам не заважали,
То ми їх між пшеницею поподем.
А він їм відповів: – Не треба їх чіпати,
Хай кукіль разом із пшеницею зростає,
Бо як почнете його виривати,
То і пшениця з того постраждає.
А у жнива скажу жінцям, працюйте чисто,
Зберіть найперше кукіль, щоб спалити,
Тоді мою пшеницю колосисту
В снопках до клуні будете возити.
А ще сказав Він притчу їм, що схоже
Небесне Царство до гірчичної зернини,
Її не кожен навіть бачить може,
Така мала вона між зернами малими.
Але коли посієш її в полі,
То деревом вона з землі зростає,
І птаства налітається доволі,
І кублитися в ньому починає.
Розказував у притчах Він про Царство,
Без притчі не хотів нічого говорити,
Щоб справдилося сказане пророцтво,
Що в притчах зможе Він уста Своєї відкрити.

І розпустив народ Він, і прийшов додому,
І підступилися до Нього учні з всіх боків,
І почали просить і говорити Йому,
Щоб Він про кукіль притчу пояснив.
І Він їм відповів: – Господар поля того,
В яке насіння добре сів він з весни,
Це Син Людський, а те насіння його -
Це Царства Божого сини.
А поле те – це світ, в якому люди
Як зерна розпорошені в полях,
І кожен на суді відповідати буде,
Якщо він не покається в гріхах.
А кукіль той, що сів його ворог
Поміж пшеницею на полі уночі,
То це сини лукавого, розкидані як порох,
Грішать в гінну огненну йдучи.
А той, що сів кукіль, то глава митарства,
Це сатана, що до погибелі веде.
Не буде бачити повік Святого Царства
Той, хто у його сіті попаде.
Жнива у полі – це скінчення віку,
Женці у полі – Анголи Мої.
І кару кожен понесе з людей велику
За вчинки всі несправедні свої.
Бо як збирають кукіль і як палять його,
То буде так, як Я вам говорив,
Що підуть Анголи й візьмуть із Царства Його
Спокуси всі і тих, хто їх чинив.
І повкидають всіх до огненної печі,
І буде плач і скрегіт їх зубів,
І ляжуть тягарем на їхні плечі
Усі гріхи, що кожен заробив.
А праведники в Царстві Божому засяють
Як сонце ясне у безхмарний день,

І будуть тішитись, і в шасті заспівають
Для Господа свого святих пісень.
Хто вуха має, хай Мене почує
І зробить висновки собі з свого життя,
Дорогу праведну до Царства сам готує
І завжди пам'ятає каяття.
А ще сказав Він, що Небесне Царство схоже
До скарбу в полі, що захований лежить,
І хто його знайти у полі зможе,
Той все продасть, щоб поле те купить.
А ще подібне Царство на людину,
Що перл шукає все життя своє,
І як знайде одну дорогоцінну,
То все добро за неї віддає.
На невід Царство Боже ще подібне,
Який на берег з моря дістають
І викидають з нього непотрібне,
А добре все до посуду кладуть.
Так буде при скінченні віку цього,
І вийдуть Анголи, і стануть вилучать
Всіх грішників і до вогню страшного
Їх повкидають, і вони згорять.
І буде чути крик несамовитий,
І скрегіт їх зубів в страшнім вогні,
І буде кожен за гріхи свої платити,
Які приніс до суду на спині.
Скажіть Мені, чи все ви зрозуміли?
Спитав по тому учнів Він своїх.
Вони відповіли Йому і тихо говорили:
– Ми зрозуміли все із слів Твоїх.

XXXI

І звідти Він пішов до Свого дому,
І проповідувати в синагогах став,
І дивувались в синагогах люди Йому,
Що мудрість Він таку велику мав.
І тихо між собою говорили:
– Хіба ж то Він не Йосипа і не Марії Син,
То звідки ж в Нього стало стільки сили,
І звідки мудрості такої має Він?
Хіба ж не разом ріс Він з нашими синами,
Ходив із ними ще не так давно,
Хіба Його брати і сестри не між нами,
То звідки ж це усе Йому дано?
Невіра Йому серце краяла глибоко,
І учням Він відкрив печаль Свою,
І їм сказав: – Ніколи ще пророка
Не визнавали у своїм краю.
І Він пішов від них через невіру їхню,
Багато їм чудес не показав,
Залишив батьківщину непривітну
І багатьох не вздоровляв.

XXXII

Почув і Ірод славу про Ісуса,
Покликав слуг своїх і став їм говорить,
Що то Іван із мертвих повернувся
І чуда на землі почав творить.
Бо він закрив Івана до в'язниці,
Щоб там Іван назавжди замовчав,
Щоб там заплющив він свої зиниці
І більше щоб нікого не навчав.
Щоб більш ніхто його уже не слухав,
Щоб більш ні з ким не міг він говорить.

Але в'язниця має власні вуха,
І голос правди в ній не заглушить.
Продовжував Іван і там молитись,
Лилась рікою правда з його губ,
Що треба Іроду з гріха його звільнитись
І розірвати цей ганебний шлюб.
Що братову дружину треба повернути
Назад своєму братові, бо гріх таке робить,
Щоб в брата рідного дружину відібрати
І у гріху такому з нею жить.
Тоді Іродіада лютою змією
Сичати стала, щоб Івана вбить,
Та Ірод не погоджувався з нею
І говорив: нехай ще посидить.
Бо дуже він боявсь людського гніву,
Бо був Іван в народі як пророк,
І Ірод пропускав повз вуха ту злосливу
Її намову на кривавий крок.

XXXIII

Та ось у Ірода настали іменини,
На них усі запрошені прийшли,
Знайомі його, друзі і родина,
І всі йому гостинці принесли.
Між них і юна Соломія гостювала,
Дочка Іродіади в молодій красі.
Вона гостинця теж приготувала
Й хотіла здивувати ним усіх.
І ось коли вже гості захмеліли
І вдарило їм в голову вино,
І Ірода з усіх боків хвалили,
Що мудрого такого вже давно
Не бачили правителя в цім краї.

Що добре так піклується про них,
Що править гарно і таланта має,
І дуже справедливий до усіх.
А Ірод задоволений їх слухав
І лише посміхався їх словам.
Хвалебні оди лоскотали вуха,
Бо думав він про себе так і сам.
І ось в цей час почулись ніжні звуки,
І музика по залі попливла,
І вийшла дівчина, піднявши вгору руки,
Що дуже гарною і ніжною була.
Одіта у легенькому хітоні,
Немов лебідка йшла поміж людей,
Схиляла тонку талію в поклоні
І посміхалася чарівно до гостей.
Живими квітами були прикриті груди,
І витончені рухи рук і ніг.
І дивувались грації цій люди,
І плескали в долоні рук своїх.
І Ірод дуже широко здивувався,
Коли він Соломію в ній пізнав,
І теж їй плескав, і з стільця піднявся.
Де ти навчилась танцювати так? – спитав.
Вона метеликом до нього підлетіла,
Рожеве личко пристрастю пашить,
І по-дитячому йому залопотіла:
– Я так тобі хотіла догодить.
І притулилася до нього як дитина,
Сховалося в шовках її лице,
І пролунало в залі в цю хвилину,
Що треба їй гостинця дати за це.
І Ірод їй сказав: – Проси що хочеш,
Тобі нічого неможливого нема.
Тут брат Іродіади звів на нього очі
Й сказав: – Заприсягнись перед всіма.

Бо сам він жив в палаці непогано,
Купався в розкоші, купався у вині,
Тож добре знав, якщо сестри не стане,
Скінчаться і його солодкі дні.
Тому домовилися двоє із сестрою,
Якщо за танець той гостинця їм просить,
То хай Іван заплатить головою,
Тоді обом спокійно буде жить.
І Ірод взяв її до себе на коліна,
І присягнувсь розчулений гостям:
– Я дам усе, що схоче ця дитина,
Хай лиш попросить, я усе їй дам.
– Що попросити? Навіть я не знаю, –
Сказала Соломія крадькома.
– А можна, я у мами запитаю,
Хай скаже нам, чого у нас нема.
Іродіада вже на дівчину чекала,
Иди спитайся, Ірод їй сказав,
І та на вухо Соломії прошептала:
– Скажи, щоб голову Іванову віддав.
– Ну що ти хочеш? – Ірод знов питає.
– Все дам тобі, дитя моє, проси.
Вона ж додолу очі опускає
І каже: – Голову Івана принеси.
Здивований тетрарх розкрив широко очі
І вражений проханням запитав:
– О, Соломіє, ти насправді хочеш,
Щоб я Івану голову відтяв?!Вона кивнула ствердно головою.
Тетрарх підвівся і на ноги став,
Краплини поту втер з чола рукою,
Притис її до себе і сказав:
– Навіщо голова тобі, дитино?!Я краще пів скарбниці тобі дам.

Та Соломія мовила спокійно:
– Я хочу голову, ти присягнувся нам.
І Ірод розгубився і мовчав,
І зала стихла, всі дивилися на нього,
І бурмотіти Ірод щось почав,
Що він прохання не чекав такого.
Тоді Іродіада наказала
Для вартових: – В темницю всі ідіть,
І як дочка моя у Ірода прохала,
Сюди на таці голову несіть.
Та варта навіть кроку не ступила,
Тоді Іродіада, як змія,
Для Ірода на вухо зашипіла:
– Як не уб'єш, піду від тебе я.
Вернуся я назад до свого дому,
Ти вранці встанеш, а мене нема,
І будеш жити сам в палаці цьому.
Тож обирай між нами обома.
А Ірод так у неї закохався,
Життя без неї геть не уявляв,
На самоті лишитися злякався
І варті йти рукою знак подав.
І вартові взяли у руки зброю,
І до в'язниці темної пішли,
І тацю прихопили із собою,
І голову до зали принесли.
Так стратив Ірод Божого пророка
І цим зганьбив себе у всіх віках,
А пам'ять про Івана, шира і глибока,
Живе на всій землі, по всіх її кутках.
І після страти учні із в'язниці
Скривавлене те тіло узяли
І поховали його як годиться,
І для Ісуса все розповіли.

XXXIV

Ісус, коли почув про смерть пророка,
То у пустинне місце на човні відплив,
Бо смерть Івана Його вразила глибоко,
І наодинці Він побути захотів.
Коли ж почули люди, що так сталося,
То пішки з міст і сіл пішли за Ним.
І як побачив Він, що стільки їх зібралось,
То змилосердився тоді над ними Він.
І хто слабкий був, того уздоровив,
І про Небесне Царство їм розповідав,
І слухали усі Його живого слова,
Аж доки вечір у пустині не настав.
І учні ввечері Йому казати стали,
Що місце тут пустинне, відпусти їх всіх,
Щоб десь собі поживи пошукали,
Бо голод підбирається до них.
І відповів для них Ісус: – Не треба
Шукати їжу їм іти поміж людей,
Візьміть і нагодуйте їх від себе,
І кожен ситість в їжі тій знайде.
А учні похитали головою,
І стали говорити всі для Нього:
– У нас лише дві рибини з собою
І п'ять хлібів, і більш нема нічого.
І Він їм наказав дістати із торбини
Ті п'ять хлібів, що із собою мають,
І дати Йому той хліб і ті рибини,
А люди хай на землю посідають.
І взяв Він п'ять хлібів і дві рибини,
Благословив їх небесам в угоду
І поламав ту рибу і хлібини,
І учням дав, а ті дали народу.

І їли всі, і ситими всі стали,
І стільки ще кусків позоставалось,
Що як усі їх разом позбирали,
То ще дванадцять кошиків набралось.
Їдців тоді у голій тій пустелі,
Що їли хліб, поламаний кусками,
І ситі стали всі, щасливі і веселі,
Було п'ять тисяч, крім дітей з жінками.

XXXV

І учням в човен Він звелів сідати
І переплисти на той бік іще до того,
Як Він почне народ весь відпускати
І по домівках всі розійдуться від Нього.
І як пішли з пустині всі в ту пору
І Він Один на самоті лишився,
То Сам пішов молитися на гору,
І на коліна став і тихо помолився.
А човен з учнями уже був серед моря,
І вітер дув у всі його шпаринки.
І натерпілись Його учні горя,
Бо хвилі кидались на човен без зупинки.
І били його, наче батогами,
І як горіх розколотий гойдали,
А Він по морю йшов до них ногами,
Вони побачили і з страху закричали.
А Він до них озвався і заспокоїв:
– Вам нічого боятися зі Мною,
Щоб вітер цей вам лиха не накоїв,
То Я по морю йду до вас водою.
Петро підняв лице від хвиль солене:
– О Господи, лякати нас не треба,
Якщо це Ти, тоді звели для мене,
Щоб я водою теж прийшов до Тебе.

Ісус сказав йому: – Іди, даю Я згоду,
І вір у те, що це зробити в змозі.
Петро піднявся і ступив на воду,
І став іти по ній як по дорозі.
Але побачив хвилю в ту хвилину,
Злякався враз і став в ній потопати,
І став кричати: – Господи! Я гину,
Іди мерщій, щоб мене врятувати.
Ісус тоді підняв його із хвилі:
– О маловірний, що ж ти так злякався,
Чому ти усумнився в своїй силі?
Тоді спинив той шторм і до човна піднявся.
І учні у човні вклонилися для Нього.
– Ти справді Божий Син, – вони Йому казали,
– Бо ще ми на землі не бачили Такого,
Щоб ні вода Його, ні буря не лякали.

XXXVI

І припливли вони в землю Генісаретську,
І люди всьому краю сповістили,
І хворих звідусіль Йому носили,
І уздоровлювати їх усіх просили.
І хто одежі хоч Його торкнувся,
Ставав здоровим і шов додому,
І ні від кого Він не відвернувся,
І славили Його у краї тому.
Тоді прийшли до Нього фарисеї
І книжники і почали питати:
– Чому це Твої учні рук не миють,
Коли сідають хліба споживати?
Чому вони передання ламають,
Яке у старших із часів старих велося,
І хліб в руках брудних своїх тримають,
І не вшановують того, що повелося?

А Він їм відповів на це словами:
– Для чого заповідь порушуєте Божу?
Заради передання поміж вами
Ви справу свою робите негожу.
Бо Бог нам заповів: батьків шануйте,
Чого ж ви хочете усі такі уперті,
Ви краще свою душу порятуйте
Від неминучої її тяжкої смерті.
Бо той, хто на батьків своїх злорічить,
Не поважає їх, не хоче шанувати,
То душу той собі свою калічить
І злою смертю має помирати.
Бо кажете, хто скаже батьку й мамі,
Те, чим від мене скористатись ви хотіли,
То вже воно рахується між вами,
Що ніби дар для Бога ви здійснили.
Що можна вже тоді не шанувати
Ні батька, ані матір поміж вами,
А лише передання доглядати
І те вже не рахується гріхами.
Так ради нього творите ви чвари,
Знівечили ви навіть Слово Боже.
О лицеміри! Стережіться кари,
Вам ваше лицемірство не допоможе.
Пророкував про вас пророк Ісая:
Вустами люди ці Мене шанують,
Але душі спасіння не шукають
І серцем злим своїм Мене вони не чують.
І став Він говорити в цю хвилину:
– Хай кожному до вух його доходить
Не те, що йде в уста, сквернить людину,
А те сквернить, що з вуст її виходить.
Тоді для Нього учні відказали,
Що фарисеї спокусились з Слова Його,

А Він їм відповів, щоб не зважали
Поводиря сліпого для сліпого.
Бо як сліпий веде кудись сліпого,
То є порозуміння поміж вами,
Що не знайдуть вони удвох ніде нічого,
Лише обоє упадуть до ями.
Тоді Петро до Нього підступився
І попросив цю притчу пояснити,
Ісус на нього пильно подивився:
– Невже не можете самі це зрозуміти?
Усе, що у вуста людини входить,
То у живіт до неї попадає
І зовні з живота усе виходить,
Тому воно її не оскверняє.
А що виходить з вуст, то те гріховне,
Бо від самого серця те походить,
І всякої розпусти воно повне,
І скверна ту людину супроводить.
Богозневага і духовна втрата,
Лихі думки, обман і душогубства,
І неправдиві свідчення на брата,
Перелюби, крадіжки і розпуста.
Це все, що опоганює людину,
А їсти неумитими руками,
А чи ламати на куски хлібину,
То в цім немає скверни поміж вами.

XXXVII

І в тирській землі Він пішов із краю того,
І по сидонських землях Він почав ходити.
І там одна хананеянка підійшла до Нього,
Заголосила гірко й почала просити.
І тяжко плакала вона, і простягала руки,
І вся знесилена хиталася від горя,

Бо демон дочці завдає нестерпні муки,
І дочка помирає тяжко хвора.
А Він їй не промовив навіть слова,
Тоді Його благати учні стали:
– Допоможи, бо гірка її мова,
І демони всю радість відібрали.
А Він їм відповів: – Прийшов Я рятувати
Овечок Ізраїлевих, що гинуть,
Негоже хліб дитячий відбирати,
Щоб потім для щенят на землю кинуть.
Вона ж Йому сказала, що щенята
Їдять ті крихти, що зі столу впали,
І не бідніє з того панська хата,
І хазяї голодними не стали.
Тоді Він їй сказав: – Велика сила слова,
Як хочеш ти, хай так тобі і буде,
Іди додому, дочка вже здорова
І про хворобу назавжди забуде.

XXXVIII

І відійшов Він звідти аж до моря,
І з Ним прийшло народу – не злічити,
А Він зійшов там на високу гору
І сів на ній, щоб трохи відпочити.
І хворих привели до Нього знову,
Кривих, сліпих, німих і біснуватих.
І клали їх до ніг, і Він їх уздоровив,
І стали бачити вони і стали розмовляти.
І люди всі перебували в диві,
Бо бачили, як хворі в щасті плачуть,
Німі говорять, а сліпі щасливі,
Що знову білий світ очима бачать.
І славили вони Його, і дякували Йому,
А Він покликав учнів сповістити,

Що цих людей голодними додому
Не може Він з пустелі відпустити.
Бо ще ослабнуть їм в дорозі ноги,
І обезсиляться вони і стануть кволі,
Бо вже три дні вони не мали змоги,
Щоб щось поїсти в цій пустині голій.
А учні слухали і Йому відказали:
– А звідки ж маємо ми стільки хліба взяти,
Щоб ситими усі ці люди стали
І ми змогли їх всіх нагодувати?
А скільки хліба маєте? – Ісус у них питає.
Вони поглянули в торбину і сказали:
– Усього сім хлібів та трохи риби маєм,
Але для всіх людей то буде дуже мало.
І взяв Він сім хлібів, і рибу взяв у руки,
І всім звелів на землю посідати,
І висловивши Богові подяку,
Він став їх на куски дрібні ламати.
І учням дав, щоб людям роздавали,
І їли всі, і ситими всі стали,
І з тих кусків, що ще позалишались,
То повних сім кошів ще назбирали.
І їли сім хлібів тих, і наситилися ними
Чотири тисячі мужів, що з ним прийшли ланами,
А ще жінки були із дітками малими,
І всіх нагодував Він сімома хлібами.

XXXIX

І звідти відпустив Він всіх людей додому,
А Сам відплив човном із Галілеї
І в Магдалинську землю Він прибув по тому,
І там прийшли до Нього фарисеї.
І почали вони Його просити,

Щоб показав Він їм ознаку з неба,
А Він їм відповів і став їм говорити:
– Ніякої ознаки вам не треба.
Ви звечора говорите – погода буде гарна,
Бо небо звечора над вами червоніє,
А вранці кажете – негода зранку хмарна,
Бо небо хмуриться і вітер з поля віє.
Ви вмієте погоду розпізнати,
Ознаки часу розпізнати ви не в змозі.
Лукавий роде, не шукай собі ознаки,
Бо ти її не знайдеш на дорозі.
І не дадуть тобі її ні хмурий ранок,
Ні вечір весь на заході червоний,
Ні теплий день, ні сонячний світанок,
Окрім ознаки від пророка Йони.

XL

І вирішив Він звідти віддалиться,
А учні хліб забули взяти до торбини.
І Він до них промовив: – Стережіться
Уважно фарисейської розчини.
А учні між собою міркували:
– У нас порожні на плечах торбини,
Ми ж хліба із собою не набрали,
То нащо ж стерегтися нам розчини?
Ісус те знав і запитав: – Чи ж ви забули,
Як у пустині тій минулою порою,
Ви сімома хлібами тисячі нагодували,
Чого ж міркуєте тепер поміж собою?
Іще сім кошиків лишилося кусками,
Як люди всі наситились в пустелі.
Чому ж невіра знову поміж вами,
Чому ви знову стали невеселі?

А чи забули ви, коли п'ятьма хлібами
Мужів п'ять тисяч досита наїлось?
І безліч там дітей було з жінками,
Та ще й дванадцять кошиків лишилось.
Чому ж ви, маловірні, хлібом зажурились,
Чи ж Я про хліб із вами розмовляю?
Щоб ви науки фарисейської не вчились,
Ось Я від чого вас застерігаю.
І запитав Він в учнів, щоб сказали:
– За кого весь народ Мене вважає?
Вони ж Йому на це відповідали:
– Багато хто Тебе за Єремію має.
А дехто думає, що Ти Іван Хреститель,
А інші за Іллю Тебе вважають,
А інші думають, що Ти пророк-цілитель,
І зцілення чудесного чекають.
Тоді Він запитав у учнів знову:
– А ви Мене вважаєте за кого?
Петро підвівся і сказав для Нього:
– Ти наш Христос, Син Господа Живого.
– Блаженний ти, Петро, – із вуст Його злетіло, –
Блаженний ти за те, що в вірі в Мене чесний,
Бо виявили це тобі не кров твоя і тіло,
А виявив тобі це Мій Отець Небесний.
І Я кажу тобі, що ти могутня скеля,
Я на цій скелі церкву побудую,
І вірою наповниться пустеля
У серці кожного, кого Я в ній почую.
І сили адові її не переможуть,
І дам від Царства Божого Я всі ключі для тебе,
І те, що на землі ти зав'язати зможеш,
То буде те зав'язане й на небі.
І з того часу учням став казати,
Що мусить йти Він до Єрусалиму

І там багато має постраждати
Від книжників і ставлеників Риму,
І бути вбитим і на третій день воскреснуть.
Тоді Петро почав Його просити
І став казати: – Боже наш Небесний,
Не треба нам такого говорити.
Нехай Тобі не буде так ніколи,
Не говори такого поміж нами,
Не хочем ми, щоб Тебе убивали,
Тож не лякай нас страшними словами.
Ісус для нього відповів: – Говориш ти негоже,
Не спокушай Мене, від Мене відступися,
Бо ти не хочеш думати про Боже,
Лише б земні бажання всі збулися.
Той, хто Моєму слову відізветься
І ввірує у Мене вірою святою,
То хай він в серці сам себе зречеться,
Візьме свій хрест і йде услід за Мною.
Бо хто душі своїй спасіння скрізь шукає,
То згубить той її і всю занапашає,
А хто за Мене погубити душу має,
То той її знайде і з нею розквітає.
Якщо людина навіть цілий світ здобуде,
А душу в чистоті не зберігає,
Яка ж їй користь з того світу буде,
Коли вона в страшнім огні згорає.
Бо прийде Син Людський в Своїй Великій славі,
З Своїми Анголами прийде всіх судити,
Віддасть Він кожному за всі діла лукаві,
Що встигли за життя своє вчинити.
По правді вам кажу, що є такі між вами,
Що смерті не скуштують аж до того,
Допоки не побачать власними очами
У Царстві Божому Спасителя Людського.

XLI

Тоді бере Ісус Петра, і Якова, й Івана
І їх веде осібно на високу гору,
І там преобразився перед ними,
І став як світло в полуденну пору.
Засяяло обличчя сонцем в Нього,
Одежа білим почала світити,
І підійшли Мойсей й Ілля до Нього,
І стали з Ним обоє говорити.
Петро тоді сказав Йому: – Тебе я в серці славлю,
Ти сяєш сонцем ясним над землею.
Як хочеш, я тут три шатра поставлю,
Для Тебе, для Іллі і для Мойсея.
Коли він говорив, то в небі хмара ясна
З'явилася над ними білопінна,
І огорнула всіх, мов пелена прекрасна,
І з ляку учні впали на коліна.
І голос з хмари гучний прозвучав,
І по горі рознісся попід нею:
– Це Син Улюблений, Його Я вподобав,
Любіть Його всім серцем і душею.
Тоді Ісус прийшов до учнів знову,
Рукою їх наляканих торкнувся:
– Вставайте і вертаймося додолу,
Не бійтеся, це Я до вас вернувся.
Коли додолу із гори вони спускались,
То Він сказав, щоб про видіння те чудесне
Ніде вони й нікому не казали,
Аж доки Син Людський із мертвих не воскресне.
А учні по дорозі запитали:
– Скажи для нас, бо з нас ніхто не знає,
Нам книжники поміж людей казали,
Що перш Ілля прийти на землю має.

А Він їм відповів: – Ілля приходив,
Але його пізнати не схотіли.
Людей навчав, на Божий шлях наводив,
А з ним зробили все, що захотіли,
І Син Людський від них страждати має.
І зрозуміли учні, що Учитель
Для них не про Іллю розповідає,
Що то із ними був Іван Хреститель.

XLII

Не встигли ще з гори вони спуститись,
Як підступився чоловік один до Нього,
І впав навколішки, і став Його просити:
– Врятуй мені від смерті сина мого!
Бо в новомісяччі велику неміч має,
І падає в вогонь, і падає у воду,
І тяжко мучиться, хворіє і страждає,
Бо демон завдає для нього шкоду.
До учнів він Твоїх приходив немічний і смирний,
Та не вздоровили вони його словами,
Ісус же відповів на те: – О роде маловірний,
Скажіть Мені, допоки буду з вами,
Допоки буду Я, скажіть, вас всіх терпіти,
Візьміть і приведіть його до Мене.
І став Ісус для демона грозити,
І вийшов і покинув хлопця демон.
Тоді в Ісуса учні запитали:
– Чому ми вигнати його не мали сили?
А Він їм відповів: – Бо віри ви не мали,
Через невірство ваше вигнать не зуміли.
По правді вам кажу, якби ви віру мали,
Хоча б таку, як макова зернина,
То ви б піти горі тій наказали,
І та гора пішла б у ту ж хвилину.

Бо в вірі неможливого немає,
Здійсниться все, лиш ввірувати треба.
Хто вірить, тому Бог допомагає,
І в вірі той дістанеться до неба!

XLIII

І сталося, як були у Галілеї,
То став Ісус їм знову говорити,
Що книжники і старші, й фарисеї
Дадуть Його до рук людських, щоб вбити.
Знушатись будуть з Нього лицемірно,
І звинувачування буде їх нечесне,
І Він страждати буде непомірно,
Але на третій день із мертвих Він воскресне.
І учні Його тяжко зажурились,
І їм не йлося, не пилось і не спалось,
І у молитвах вони Богові молились,
Щоби ніколи з Ним таке не сталося.
І як були вони в Капернаумі,
То збирачі на храм Петру сказали:
– Чи не заплатить Вчитель ваш дидрахми,
Щоб ми її в загальний кіш поклали?
Петро сказав, що Вчитель їм заплатить,
Але коли додому повернувся
І став Ісусові про це розповідати,
То Він з питанням до Петра звернувся:
– Скажи, щоб розкіш був в палаці і достаток,
То всі царі земні беруть податки з кого,
З чужих синів вони беруть податок,
А чи беруть собі податок з сина свого?
Коли Петро сказав: – З чужих ідуть збирати,
То відповів Ісус йому: – Свої для них не носять,
Але щоб їх усіх не спокушати,
То треба дати їм усе, що вони просять.

Підеш до моря в ранішній дрімоті,
Там рибина спіймається для тебе,
І як знайдеш статира в неї в роті,
Віддай його за Мене і за себе.
А учні тоді в Нього запитали:
– Скажи, хто в Царстві Божому найбільший?
А Він дитину перед них поставив
І відповів для них: – Вона найбільша.
По правді вам кажу – у вірі треба жити,
І доки віри в серці не знайдете,
І в ній не станете такі, як тії діти,
То у Небесне Царство не ввійдете.
І хто прийме таку дитину задля Мене,
То Мною той у серці буде грітись,
А хто спокусить хоч одне мале, що вірує у Мене,
То краще б йому в морі утопитись.
Бо та спокуса дужу силу має
І лише вірою її здолати можна,
Тож тільки в вірі хай собі шукає
Дорогу до життя людина кожна.
І стережіться, щоб погордувати
Хоча б одним із цих малих негрішних,
Бо Я прийшов на землю врятувати
Усе, що гине у спокусах неутішних.
Скажіть, коли якийсь господар виганяє
Овечок сотню в гори випасати,
Й коли одна з овець тих заблукає,
Хіба ж він не піде її шукати?
І не залишить дев'яносто тих і дев'ять,
І не сумує з того, що вівці не стало,
І не радіє, як знайде оту заблукалу,
Міцніше ніж за тих, що не заблукали?
По правді вам кажу, із-за вівці одної
Він дев'яносто дев'ятьох самих покинув,
То й волі у Отця нема такої,
Щоб хоч один із цих малих загинув.

XLIV

Коли ж твій брат до тебе прогрішиться,
Піди та й викажи йому між ним і між собою,
Коли почує він тебе, то ви з ним обніміться
І в братстві знову будете обоє.
Коли ж немає ладу поміж вами,
То кілька свідків приведи тоді до нього,
Щоб ствердилася справа їх вустами,
Що брат не хоче знати брата свого.
Коли ж твій брат і свідків не почує,
Скажи тоді для Церкви, хай вона розсудить,
Коли ж твій брат і Церкви не почує,
То хай поганином тоді для тебе буде.
По правді вам кажу, де двоє поміж вами
Погодяться, щоб річ якусь зробити
І звернуться до Бога з молитвами,
І стануть в Нього помочі просити,
То станеться їм допомога тая,
Прийде до них з молитвами святими,
Бо де зберуться двоє, а чи трое
В Ім'я Моє, то там і Я між ними.
Петро тоді сказав до Нього: – Боже,
Скажи мені, я хочу запитати,
А скільки брат мені згрішити може,
І скільки маю я йому прощати?
Чи до семи разів? – Петро спитав у Нього.
А Він йому сказав: – Навіщо ти питаєш?
Не до семи разів прощаєш брата свого,
А сімдесят по сім його прощати маєш.
Бо схоже Царство Боже до царя одного,
Що обрахунок із рабами став робити.
І боржника одного привели до нього,
Що борг великий мав, але не міг сплатити.
Тоді той цар звелів його продати,

Дружину і дітей його, і все майно нажите,
Усе, що має він, у нього відібрати,
І борг, який він винний, заплатити.
Упав той раб тоді до ніг до пана свого,
Почав йому вклонятись і просити,
Щоб потерпів той пан, і він віддасть для нього,
Усе віддасть, лиш треба потерпіти.
І змілосердився той пан, що так той раб просився,
Звільнив його і борг звелів списати,
А раб пішов й з товаришем зустрівся,
Що сто динаріїв йому ніяк не міг віддати.
І він схопив його, і став його душити,
І став кричать йому: – Ти борг віддати повинен,
А той до ніг упав йому і став його просити:
– Ти потерпи мені, і я віддам, що винен.
Але не став чекати раб отой зухвалій:
– Бери де хочеш, не проси мене нічого.
І у в'язницю він товариша спровадив,
Аж доки не поверне боргу всього.
Товариші ж те бачили і дуже засмутились,
Пішли і все для пана розказали.
Тоді покликав пан його і знов вони зустрілись,
І люттю в пана очі запалали:
– Лукавий рабе, я простив усе для тебе,
Увесь твій борг, бо в мене ти просився,
Чому ж товариша відправив ти від себе?
Чому він у в'язниці опинився?
Чи ж не належало й тобі його простити,
Коли просив він тебе почекати,
Навіщо ж так було його гнобити,
Коли не мав він змоги борг тобі віддати?
І дуже розлютився пан на нього,
І наказав катом його схопити,
І доки не віддасть він боргу всього,
То до в'язниці його посадити.

Так само і Отець Небесний вчинить
Для кожного із вас, хто братові по крові
Не простить прогріхів його і серця не відчинить
Свого для його братської любові.

XLV

І Він пішов по тому з Галілеї,
І безліч з Ним людей ішло нужденних.
І став людей навчати Він в Юдеї,
І уздоровлював нещасних і страждених.
І ось коли ішов Він по Юдеї,
І хворих і страждених вздоровляти.
То підійшли до Нього фарисеї
І почали до Нього промовляти.
І випробовуючи Його, говорили:
– Скажи для нас, бо хочемо ми знати,
Чи можна чоловікові дружину
Із всякої причини відпускати?
А Він їм відповів: – Хіба ж ви не читали,
Що Той, Хто всіх людей створив на світі,
Щоб жінкою вони і чоловіком стали,
То щоб жили вони разом, як дві зернини в житі?
І щоб ніколи у житті не розлучались,
Сім'ю створили Господу угодну,
Дітей народжували, Богові вклонялись
І вірність зберігали первородну.
Тому і батька, й матір чоловік покине,
І до дружини серцем всім пристане,
І буде в них тоді усе єдине,
І тіло в них обох єдиним стане.
І вже не буде двох, а лиш єдине тіло,
І кожен хай собі запам'ятає,
Що те, що спарував Господь уміло,
То хай людина вже не розлучає!

XLVI

І підійшов юнак до Нього у тім краю,
Вклонивсь Йому і став з Ним говорити:
– Скажи мені, що я зробити маю,
Щоб міг я вічно в Божім Царстві жити?
Ісус йому сказав: – Це праведна дорога,
По ній у Царство лише той попасти зможе,
Хто у своєму серці прославляє Бога
І виконає заповіді Божі.
Юнак Його спитав: – Прошу я Тебе,
Скажи, які я заповіді виконати маю?
Бо я до вічного життя, що є на небі,
Дорогу вже давно собі шукаю.
Ісус йому сказав: – Не убивай нікого
І не чини перелюбу з жінками,
Нічого не кради собі ні в кого
І неправдиво не свідкуй перед судами.
Шануй батьків своїх життям своїм щоденним
І ближнього люби свого так як себе самого,
Добро твори, допомагай нужденним
І у молитвах кайся перед Богом.
І відповів Йому юнак: – Це виконане мною,
Скажи для мене, що іще зробити,
Щоб в Царство Боже увійти дорогою прямою
І вічно у Небеснім Царстві жити?
Ісус сказав йому: – Візьми добро, що маєш,
Піди продай його і широю рукою
Усе, що в скринях ти своїх ховаєш,
Роздай для бідних і іди за Мною.
І матимеш собі скарби на небі,
І будеш вічно ними володіти,
І Царство в Небесах наблизиться до тебе,
І будеш у Небеснім Царстві жити.

І відійшов юнак, і тяжко став журитись,
Бо мав маєтки і скарбів було багато,
І шкода стало з ними розлучитись,
Щоб бідним і нужденним все віддати.
Ісус тоді призвав до Себе учнів
І їм сказав: – Багато легше зможе
Верблюд пройти в маленьке вушко голки,
Аніж ввійти багатий в Царство Боже.
І учні дуже здивувалися із того,
І запитали: – Хто ж тоді спасеться?
Ісус їм відповів: – Можливе те для Бога,
Що неможливим для людей здається.
Тоді Петро озвався і сказав для Нього:
– Ось ми ідемо слідом за Тобою,
Усе залишили і вже давно порога
Свого ми не торкалися ногою.
Скажи для нас, то що ж за це нам буде,
Які скарби отримаєм від Тебе?
А Він йому сказав: – О люди, люди,
Усі скарби чекають вас на небі.
По правді вам кажу, при відновленні світу,
Як сяде Син Людський в престол Своєї слави,
Дванадцятьох племен Ізраїлю судити,
То сядете і ви Дванадцять величавих.
В дванадцятьох престолах, щоб судити
За всі діла їх, що вони чинили,
І будуть вас благати і просити,
Щоб ви для них усі гріхи простили.
І кожен, хто за Мене дім покине,
Чи матір, чи братів, чи батька свого,
А чи сестер своїх, а чи дитину,
То нагорода в Небесах чекає того.
І будуть блага там йому багатократні,
І вічне там життя собі здобуде,
І стануть першими тоді усі останні,
А ті, що першими були, – останні будуть.

XLVII

Бо Царство Боже схоже на господаря одного,
Що вийшов вдосвіта робітників собі найняти,
Бо був великий виноградник в нього
І треба було його доглядати.
І по динарію одному заплатити
Погодив з ними він за день один роботи,
Й пішли робітники у сад його робити,
Лозу в'язати і бур'ян полоти.
І вийшов знову близько третьої години,
Й побачив інших, що не мали що робити,
І теж покликав їх, сказав: – Ідіть до мене
І що належно вам, те буду вам платити.
І о годині шостій, і дев'ятій
Він знову вийшов і зробив те саме,
І теж об одинадцятій годині
Домовився іще з робітниками.
І як скінчився день і стало вечоріти,
Сказав він управителю своєму:
– Поклич робітників, щоб заплатити
За працю в винограднику моєму.
А як прийдуть робітники до мого дому,
Не треба їм нічого говорити,
Віддай їм по динарію одному,
Але з останніх починай платити.
І першими прийшли що працювали
З одинадцятої десь години в пана того,
І по динарію вони собі забрали,
Подякували і пішли від нього.
Коли ж прийшли що перші працювали,
То думали, що більше буде плати,
Коли ж і їм динарій заплатили,
То почали на пана нарікати

І скаржитись на тих, хто працював годину,
Що він узяв і порівняв їх з ними:
– А ми весь день не розгинали спину
Й трудилися над лозами твоїми.
А пан сказав до них: – Скажіть, я вас питаю,
Хіба ж не за динарій ви погодились робити,
То чим же кривджу вас, скажіть, коли бажаю
Останнім як і першим заплатити?
Чи ж я не можу заплатити з скарбу свого
І що захочу, те з своїм добром зробити.
Чи око ваше заздре буде з того,
Що добрий я і добрим хочу жити?
Я заплатив за працю вам в моєму господарстві,
Візьміть своє та йдіть собі додому.
Так стануть першими останні всі у Царстві,
А перші стануть всі останніми у Ньому!

XLVIII

І взяв Ісус Дванадцятьох Собі осібно,
І став збиратися Він у дорогу з ними,
І став їм говорити, що потрібно
Йти для Нього до Єрусалиму.
І став їм по дорозі говорити:
– Оце ми йдемо до Єрусалиму,
І Сина там Людського буде вбито,
Та за три дні зустрінеться Він з ними.
Що буде книжникам Він виданий для суду,
Первосвященники сміятись будуть з Нього,
І бити Його й катувати будуть,
І видадуть на смерть поганам Його.
І буде звинувачення нечесне,
І розіпнуть на Хрест Його погани,
Але на третій день із мертвих Він воскресне
І із живими знову жити стане.

Тоді до Нього мати приступила
Двох Заведеевих синів, що з Ним ходили,
Вклонилася Йому і Його попросила,
Щоб в Царстві поряд з Ним вони сиділи.
Один щоб син від Нього сів ліворуч,
Судити грішників, що на Суді постануть,
А другий щоб від Нього сів праворуч,
Як жити в Його Царстві вони стануть.
А Він їм відповів: – Не треба вам проситись,
Чи чашу пити зможете, яку Я буду пити,
Чи хрещенням Моїм ви зможете хреститись?
Вони відповіли Йому: – Ми зможем це зробити.
Ви будете, сказав Він, Мою чашу пити
І хрещенням хреститися, що ним хрещуся Я,
Але праворуч чи ліворуч буде той сидіти,
Кому Отець накаже Мій Небесний, а не Я.
І як почули це десятеро, то гніватися стали,
Бо не сподобалося їм прохання двох братів,
Бо рівними усі себе завжди вважали
Вони перед Учителем своїм.
Ісус тоді покликав всіх і став їм говорити:
– Ви знаєте, що завжди над народами всіма
Князі панують й полюбляють їх гнобити,
Але між вами так не буде усіма.
Тож слухайте Мене, щоб всі могли почути:
Самозвеличення – то є великий гріх,
І хто із вас великим хоче бути,
Хай буде він слугою для усіх.
І кожен з вас це добре має знати,
Я всім кажу, не лише вам обом,
Що хто між вами першим хоче стати,
То хай повік він буде вам рабом.
І Син Людський прийшов, щоб Йому не служили,
А послужити Сам прийшов як Бог Йому велів.

На викуп душу Він віддасть Свою,
і на знушання тіло,
Лише б вдалося багатьом спастися від гріхів.

XLIX

Коли ж виходили вони із Єрихону,
Великий натовп вслід ішов за ними.
І два сліпці Йому зробили перепону:
– Допоможи для нас, бо тяжко быть сліпими.
Благаючи Його, вони Йому кричали:
– О Сину Божий! Хочемо прозріти!
А з натовпу на них сваритись люди стали
І наказали замовчати й відступити.
А Він покликав їх і змилосердився над ними,
І доторкнувся до очей незрячих їх рукою,
І очі їм прозріли й перестали быть сліпими,
І подалися вслід за Ним вони обоє.
Коли вони наблизилися до Єрусалиму
І до гори Оливної прийшли у Вітфагії,
То вислав Він двох учнів у село, що перед ними,
Щоб привели ослицю із ослятком учні тії:
– Ви їх прив'язаними мотузком в селі знайдете,
Візьміть і відв'яжіть їх від припону,
А як спитають вас: кому ви їх берете,
То ви скажіть – для Господа, і знімуть перепону.
Як Він звелів для них, так учні і зробили
І привели ослицю із осям вони до Нього.
Одежу їм на спину положили
І посадили зверху Господа Святого.
Народ стелив свою одежу по дорозі
І віття різали з дерев і перед Ним стелили,
І зупинити ту ходу ніхто не був у змозі,
І славою Його усю дорогу вкрили.

І крики чулися із всіх боків народні:
– Осанна Сину Божому! Осанна!
Благословенний хто іде в Ім'я Господнє!
На висоті для Сина Божого Осанна!

Л

Коли ж ввійшов Він до Єрусалиму,
То здвигнулося ціле місто і питало:
– Хто радість цю несе неопалиму?
– Це Божий Син, – для них відповідали.
І там зайшов Він в Божий храм і з нього вигнав
Купців і продавців, що вештались юрбами.
І грошомінам їх столи всі перекинув,
Й ослони тим, що торгували голубами.
І їм сказав: – Написано в Письмі Святому,
Що дім Мій буде домом для молитви,
А ви печеру для розбійників зробили в ньому
І влаштували для збагачення гонитви.
І підійшли до Нього хворі і недужі,
Сліпі і немічні, й криві стояли в брамі,
І їх страждання були Йому небайдужі,
І Він усіх їх оздоровив в Божім храмі.
І діти біля храму припинили біганину,
І бачачи Ісуса в храмі говорили:
– Осанна у віках Давидовому Сину!
І руки на грудях своїй схрестили.
Коли ж побачили одне за іншим диво
Первосвященники і книжники у храмі,
Обурились вони і огорнулись гнівом,
Й звернулися до Нього із словами:
– Чи ж Ти не чуєш, що говорять Тобі діти?
Як возвеличують Тебе повсюди аж до крику,
А Він їм відповів: – Хіба ж ви не читали,
Що з вуст малят Ти учинив хвалу велику?

Ц

І в Віфанію вийшов Він за місто,
І ніч там перебув, а вранці став вертатись,
І зголоднів Він уночі, і захотілось їсти.
І мало на дорозі таке статись,
Що дерево побачив фігове краймістя,
І підійшов до нього плоду пошукати,
Та не знайшов нічого Він на ньому, окрім листя.
І став тоді до дерева казати:
– Нехай повік не буде з тебе плоду.
І дерево відразу почало всихати,
На подив учням всім Його і для народу,
Що йшов Його до міста проваджати.
І здивувались учні, і казали:
– Як швидко дерево це всохло при дорозі!
А Він їм відповів: – Якби ви віру мали,
То й не таке зробить були б у змозі.
Якби ви цій горі у вірі наказали
Із місця зрушитися і у морі стати,
То та гора відразу б в море стала,
Але для цього треба віру в серці мати.
Бо що в молитві будете просити,
То все одержите із вірою святою,
І допоможе Мій Отець для вас зробити
Усе Своєю дужою рукою.
І як прийшов у храм Він, щоб навчати,
Прийшли первосвященники із дому
І почали вони Його питати:
– Хто владу дав таку велику Йому?
Якою владою Ти чиниш всі ці чуда?
А Він їм відповів: – Яку Я владу маю?
Ця відповідь для вас тоді від Мене буде,
Якщо відповісте Мені на те, що запитаю.

І Він спитав їх: – Розказати треба,
Від кого хрещення дано було Івану,
Чи від людей воно було, а чи із неба?
Хрестив від кого він водою із Йордану?
Й подумали вони: – Як скажемо для Нього,
Що з неба хрещення дано було Івану,
То скаже Він: – Чому ж не вірили ви в нього,
Як він хрестив водою із Йордану?
І від людей сказати страшно теж для Нього,
Бо шана у Івана між людьми була глибока.
І боїмося гніву ми людського,
Бо всі вважають його за пророка.
Й відповіли вони Йому: – Не знаємо ми цього,
Від кого хрещення дано було Івану,
Ісус до них промовив після того:
– То й Я розповідати вам не стану.

ЛІІ

І розказав Він притчу невідому
Про те, як батько жив з двома синами.
Прийшов до першого і наказав він йому
Піти до винограднику садками.
І відповів для нього син: – Я йти готовий, батьку,
І не пішов в садок, а вдома був до ночі.
І підійшов до другого їх батько,
А той йому сказав, що йти в садок не хоче.
Але покався у серці він до нього
Й пішов у виноградник працювати.
То хто ж з синів послухав батька свого
І став він його волю учиняти?
Первосвященники відповіли Йому: – Останній,
Бо перший поступив тоді негоже.
І їм сказав Ісус, що навіть митники останні
Випереджають вас усіх у Царство Боже.

Бо як прийшов до вас Іван по праведній дорозі,
То ви не вірили йому і переслідували його,
І тішились своїй кривавій перемозі,
А митники і блудодійки ввірували в нього.
А ви дивилися і бачили ту віру,
Та не покаялися навіть після того,
По правді вам кажу, що через вашу маловіру
Ви Царства не побачите Святого.
І ще Він розповів їм, як один господар
Великий виноградник посадив
і муром все обставив.

А потім винограднику володар
Чавило видовбав і башту в нім поставив.
Та й винарям віддав, щоб в ньому працювали.
Коли ж їм час плодів настав, послав до саду свого
Рабів своїх для того, щоб забрали
Ту частку, що належала для нього.
Та винарі рабів тих похапали,
І мучили їх всіх, і катували,
Каменували, били й мордували,
Аж поки всіх рабів не повбивали.
Тоді послав до них рабів він інших,
І більше їх було від тих рабів, що вбили,
Та винарі і тих рабів схопили
І з ними те й що з першими вчинили.
Тоді послав до них він свого сина:
– Вже посоромляться убити сина мого,
Бо то ж мій син, творінь моїх вершина,
Так міркував собі господар саду того.
Та винарі були жорстокі люди
І вирішили того сина вбити.
І як в господаря нащадка вже не буде,
То спадок між собою розділити.
І вивели вони його за мури,

І те із ним зробили, що й з рабами,
І він терпів страждання і тортури,
І був убитий злими винарями.
Скажіть Мені, як пан отой прибуде
До винограднику, де сина його вбили,
То що він винарям робити буде
За те, що так вони йому вчинили?
Первосвященники Йому відповідали:
Злочинців він жорстоко покарає,
А щоб плоди йому завчасно віддавали,
То винарів він інших підшукає.
Ісус же заспокоїв дух їх войовничий:
– Хіба ж в Писанні не читали ви у храмі,
Той камінь, що відкинув будівничий,
То стане він наріжним поміж вами.
Це сталося для Господа в угоду,
Тому і дивним у очах для нас здається,
І Царство Боже буде дане для народу,
Від вас же Царство Боже відійметься.
І хто впаде на камінь цей – розіб'ється на ньому,
На кого ж камінь упаде, то того він розчавить.
І зрозуміли книжники і фарисеї в цьому,
Що це у притчах їх Ісус безславить.
І намагалися вони Його схопити,
Та побоялися людей, що з Ним стояли,
І не наслідились при них цього зробити,
Бо за Пророка всі Його вважали.
І фарисеї умовлялись між собою,
Як їм Його на слові упіймати,
І вирішили скритно між собою
Іродіянів з учнями послати.
Вони ж сказали Йому: – Просимо поради,
Ми знаємо, який Ти справедливий,
Бо вказуєш усім дорогу Правди,
І в вчинках і в словах завжди Правдивий.

І не зважаєш між людей Ти ні на кого,
І на людське лице не звик Ти споглядати,
Скажи для нас, бо ми не знаєм того,
Чи треба кесареві податі давати?
А Він лукавство їхнє знав і їм промовив:
– Навіщо, лицеміри, випробовуєте Мене,
Ви гріш Мені подайте податковий,
Тоді і відповідь почувєте від Мене.
І Він їх запитав: – Чий образ це, пізнайте?
Як принесли динарія для Нього,
Тож кесареві кесареве дайте,
А те, що Богові належить, – дайте Богу.

ЛІІІ

І дуже здивувалися із того
Іродіяни й учні фарисеїв,
І відійшли вони усі від Нього
І підійшли до Нього садукеї,
Які твердять, що не існує воскресіння,
І що Мойсей сказав: – Як хто помре,
не змігши народити,
То брат відновить братове насіння
І стане із його вдовою жити.
І може статися таке, що навіть кілька
Братів помруть, дітей не народивши,
А після всіх помре і їхня жінка,
Із кожним із братів отих поживши.
Скажи ж, коли настане воскресіння,
Кого їй обирати між братами,
До кого приростать своїм корінням,
Бо ж всі були її чоловіками?
Ісус їм відповів і так промовив:
– Ви помиляєтесь, не знаючи Писання,

Ні сили Божої не знаєте, ні Слова,
Тому і задаєте ці питання.
Бо в воскресінні заміж не виходять,
Й не жениться ніхто у воскресінні,
А ніби Анголи святі у небі ходять
І славлять Бога у своїм спасінні.
Хіба про воскресіння вмерлих не читали,
Хіба не знаєте ви і не чули того,
Хіба ніколи в храмі не казали,
Прореченого вам усім від Бога,
Який говорить: – Я є Бог Авраамів,
Бог Яковів, Ісааків, що у Царство вхожі;
Бо Бог не є Бог мертвих поміж вами,
А Бог є Господом живих у Царстві Божім.
І дивувались люди цій науці Його,
Як садукеям Він уста замкнув,
зробивши їх німими,
І фарисеї знову підійшли до Нього,
І вчитель був Закону поміж ними.
І випробовуючи, він сказав для Нього:
– Скажи для нас, бо хочемо ми знати,
Котра найбільша заповідь в Законі,
Чи Ти не можеш нам її сказати?
І відповів Ісус на ті слова для нього:
– Живи і дихай, і зростайся з нею,
Люби всім серцем Господа Живого
І думкою всією, і душею.
Ця заповідь найперша і найбільша,
А друга є однакова із нею,
Вона також для Бога наймиліша,
Ніде не розлучайтеся із нею.
Люби як себе ближнього усюди,
Люби його як в серці любиш себе,
І мир і спокій поміж вами буде,
І шанувати люди будуть тебе.

Без них пророки і Закон стоять не може,
Із ними радість в серці віднайдете,
Виконуйте ці заповіді Божі,
Бо у Небесне Царство не ввійдете!

LIV

І запитав Ісус у фарисеїв:
– За кого ви Христа вважаєте між вами,
Відкрийте скритості Мені душі своєї,
І чий Він син, скажіть для Мене в храмі?
– Давидів син, – відповіли вони для Нього.
Ісус тоді спитав у них: – То хто ж із вас розкаже,
То як же ж Духа силою Святого,
Давид зве Його Господом, коли до Нього каже.
Господь промовив Господу моему,
Праворуч сядь від Мене біля трону,
Аж доки ворогів Тобі підніжком
Не покладу до ніг без перепону.
То як же може Він Давиду сином бути,
Коли Давид зве Господом Його, Я хочу запитати?
І не було від фарисеїв більше й слова чути,
Й ніхто вже більш не смів Його питати.
Тоді промовив Він у храмі до народу.
Що фарисеї на Мойсеєвім сидінні
Із книжниками всілися усі собі в угоду,
Тож все, що скажуть вам вони,
те ви робить повинні.
Але за вчинками їх не робіть нічого,
Бо тяжкі тягарі кладуть вам на рамена,
А що говорять, те самі не роблять того
І мова їх неправдою встелена.
Про вчинки свої сурмлять на дорогах,
Щоб люди звідусіль могли дивитись,

І перші лавки люблять в синагогах,
І на бенкетах першими сидіти.
І люблять, щоб казали їм: – Учитель!
А ви не називайтесь вчителями,
Бо є у вас один на всіх Учитель,
А ви всі будьте сестрами й братами.
Нікого тут отцем не називайте,
Бо вам один Отець над небесами,
Й наставниками теж не називайтесь,
Бо лиш Христос Наставник поміж вами.
І хто між вами хоче бути найбільшим,
То хай повік слугою зостається,
Бо хто підноситься, то буде той найнижчим,
А хто понижується, той лиш піднесеться.
Велике горе вас чекає, фарисеї,
Що зачинаєте собою Царство Боже
І не пускаєте невірою своєю
Тих, хто ввійти в Небесне Царство може.
Самі не входите і іншим не даєте,
Великі грішники, великі лицеміри.
Страждання ви в кінці собі знайдете,
Бо у серцях своїх не маєте ви віри
І до людей не маєте любові.
І поїдаєте ви удовині хати,
Молитви ваші довгі й показові,
Тож осуд тяжчий будете приймати.
Обходите ви землю всю і море,
Щоб одновірця хоч одного ще придбати.
Велике вас усіх чекає горе,
Бо вдвоє гіршим, аніж ви, він може стати.
Бо робите його геєнни сином,
Тож горе вас усіх в кінці чекає
І ви усі ідете до загину,
Бо для таких, як ви, то прощення немає!

Найважливіше ви покинули в Законі,
І суд, і милосердя, і святую віру,
І правду заховали наче в схроні,
І проповідь говорите неширу.
Проводирі сліпі, скувала вас облуда,
І в ній відщіджуєте навіть комара малого,
Але ковтаєте ви цілого верблюда
І в сліпоті не помічаєте ви того.
І зовні ви і чисті, і блискучі,
А зсередини повні кривди всякої і здирства,
Тож покарання ваші неминучі,
І заслугуєте ви лише презирства.
Ви як гроби побілені іззовні
І людям зверху гарними здаються,
Та нечистот усяких вони повні,
Торкнешся їх і прахом розпадуться.
Ось так і ви здаєтесь праведними зовні,
Але коли заглянеш всередину,
То беззаконня ви і лицемірства повні,
І сушність в ній ховаєте зміїну.
Очистіть середину перш для себе,
Щоб чистими поміж людьми ходити,
І лицемірити в душі своїй не треба,
І в серці перед Богом не грішити.
Тепер надгробники ви ставите пророкам
І праведникам пам'ятники гарні,
Але не має віри вашим всім зарокам,
І через те старання ваші марні.
Хоч ви говорите: – Якби ми проживали
В часи старі із нашими батьками,
То ми б пророкам кров не проливали
І чистими були б до них серцями.
І цим свідкуєте самі ви проти себе,
Що ви сини убивць святих пророків,

Доповніть міру й ви вини від себе
Своїх батьків за кров святих пророків.
Зміїний роде, Я вас запитаю,
Як утечете ви від засуду в геенну?
І ось тому до вас Я посилаю
Пророків мудрих і святих від Мене.
Частину їх уб'єте ви у люті,
З частини будете знушатись в синагогах,
І помиратимуть у муках розіпнуті,
І утікати з міста в місто по дорогах.
Щоб кров на вас вся праведная спала,
Від крові праведного Авеля до крові
Захарія, що ви замордували
Між храмом і жертвником Єгови!
Єрусалиме, скільки хибних кроків
Зробив ти для синів своїх від себе,
Бо убиваєш ти святих пророків
І каменуєш посланих до тебе.
І скільки Я разів хотів зібрати
Дітей твоїх, як пташка та під крила
Всіх пташенят своїх збирає захищати,
Та ви прийти до Мене не схотіли!
Ваш дім тепер для вас порожнім стане домом
І не побачите Мене ви від сьогодні,
Аж поки ви не скажете у ньому:
– Благословенний, Хто іде в Ім'я Господнє!

LV

І вийшов Він, і відійшов від храму,
І учні узяли свої торбинки,
І підступилися до нього біля брами,
Щоб показати Йому храмові будинки.
А Він для них сказав: – Що час такий настане,
Що все оце, що збудували люди,

То все руїною воно страшною стане
І каменя на камені не буде.
Коли Він сів спочити на Оливну гору,
То учні підійшли і запитали:
– Коли чекати нам оту недобру пору,
Скажи для нас, щоб ми про неї знали?
Яка ознака буде нам від Тебе
Приходу Твого і скінчення віку,
Чи, може, Анголи до нас злетять із неба,
Щоб сповістити нам подію цю велику?
А Він їм відповів: – Уважно стережіться,
Щоб вас ніхто не звів в Ім'я Моє, кажучи:
Я є Христос, тож пильно бережіться,
Бо багатьох зведуть в геєнну їх ведучи!
Коли почуєте про війни – не лякайтесь,
Бо статися воно належить тому,
А лжепророків всіх остерігайтесь
І не впускайте їх до свого дому.
Та то ще не кінець, хоч стануть убивати,
Підніметься народ і на народ повстане,
І царство буде царство руйнувати,
І мор і голод по місцях настане.
І будуть видавати вас на муки,
І будуть убивати вас без ліку,
І по землі літатимуть відзвуки
Від болісного стогону і крику.
Вас будуть ненавидіти народи
По всьому світу за Моє Імення
І будуть підніматися в походи,
І розум їх затьмариться затменням.
Багато будуть з того спокушатись
І видават на муки інших стануть,
І будуть один з одного знушатись,
І лжепророки безліччю настануть.

І багатьох зведуть вони в геєнну,
І через розріст беззаконня всюди,
Любові в багатьох серцях не стане,
І стануть як вовки жорстокі люди.
І хто стерпіти до кінця це зможе,
То буде той спасенний поміж вами
І буде він просити: – Боже, Боже,
Спаси мене могутніми руками.
Святої Євангелії пророцтво
По всьому світу проповідуване буде,
По всій землі народам на свідоцтво,
І вже тоді кінець побачать люди!
Тож як побачите спустошення огидне,
Що Даниїл пророк для вас звіщав про нього,
По всій землі воно вам буде видне,
Ніде не заховаєтесь від нього.
То ті, хто буде у той час в Юдеї,
То мають швидше в гори утікати,
Хто ж на покрівлі, хай не сходить з неї,
Щоб з дому свої речі собі взяти.
А хто на полі, хай назад той не вертає,
Щоб взять собі якусь одягу з дому,
Хай зодягне на себе те, що має,
І залишається поміж людьми у тому.
Велике горе для вагітних тоді буде
І хто грудьми в той час дітей годує,
Бо тяжко того часу дуже буде
Й ніхто їх жалісного плачу не почує,
Моліться, щоб не сталось це в суботу
І щоб зимою не втікали з дому люди,
Бо буде на землі така скорбота,
Якої не було й ніколи більш не буде.
Коли б ті страшні дні не вкоротились,
То люди всі погинули б усюди,

І на землі б живих не залишилось,
Та через вибраних вкорочення їх буде.
Тоді як скаже хто для вас: – Ото Христос,
Чи тут, чи там, не йміть для нього віри,
Бо безліч неправдивих їх постане в той хаос
І лжепророків буде скрізь без міри.
І будуть вказувати вам на небеса,
Й ознаки різні вам показувати будуть,
Що й вибраних звели б ті чудеса,
Та муки лиш собі вони здобудуть.
І якщо скажуть вам: – Ось у пустині Він,
Не вірте їм і не ходіть під нею,
І коли скажуть: – Ось в криївках Він
Ховається із славою своєю,
Не вірте їм і не ходіть туди,
І по криївках Його не шукайте,
Бо то неправда все, що смуту лиш несе,
І ви її далеко оминайте.
Бо як та блискавка, що сходом всім займеться
І аж до заходу по небесах пройде,
То так і Син Людський на землю повернеться
І безліч Анголів з собою приведе.
І у скорботі днів, що настають,
Затьмиться в небі сонячне світило,
І місяць зблідне, зорі упадуть,
Й порушаться усі небесні сили.
І знак на небі з'явиться тоді
Людського Сина, всі його побачать
І на землі усій, і на воді
І племена земні від того всі заплачуть.
А Син Людський у небі голубім
На хмарах буде йти із славою від Бога
І Анголів пошле Він гуком сурмовим,
І вибраних Його зберуть вони для Нього.

Коли ви це побачите в Божественній красі,
То знайте, близько підійшла вже та година,
Вставайте, піднімайтеся усі
І зустрічати йдіть Людського Сина!
По правді вам кажу: не перейде цей рід,
Як станеться це все і на землі здійсниться,
І проминеться і земля, і небозвід,
Але слова Мої ніколи не минуться.
І про той день не знає в цих часах
Ні Божий Син, ні Анголи, ні люди,
Лише Отець те знає в небесах,
Й коли захоче Він, тоді усе і буде.
Як то було за Ноевих часів,
Так буде і прихід Людського Сина.
І їли, й пили, і женилися усі,
Аж поки не настала та година,
Коли вже до ковчега Ной ввійшов
І ставсь потоп великий і всесвітній,
І всіх забрав, і всіх кругом знайшов,
Чи молодий хто був, а чи старий, чи літній.
Так буде на землі, як Син Людський прийде,
На полі будуть двоє працювати,
Один полишиться і в полі пропаде,
Лише один повернеться до хати.
А чи молоти будуть двоє в решето,
Одна полишиться із них, одна візьметься.
Пильнуйте, бо не знаєте ніхто,
Коли Господь на землю повернеться.
Бо, знаєте, коли б господар знав,
Коли до нього злодій прийде красти,
То він тоді б добро все пильнував
І не дозволив би добру його пропасти.
Тому готові будьте завжди зустрічати,
Бо прийде Син Людський у ту годину,

Коли із вас ніхто не буде знать
І не чекатиме Його у тую днину.
Хто ж мудрий буде раб, якого пан своїм
Наказом над челядниками іншими поставить,
Щоб він завжди товаришам своїм
Поживу вчасно з дому міг доставить?
Блаженний буде раб, якого пан знайде,
Що все він робить так, як пан звелів для нього,
І втіху він у цьому віднайде,
І над маєтком всім поставить його.
Якщо ж недобрий раб почне собі казать,
Що забариться пан прийти до них додому
І стане своїх друзів катувать,
І стане з п'яницями їсти й пити в ньому,
То кара того раба не мине.
Бо пан прийде як раб і не чекає,
Візьме його і навпіл розітне
За те, що раб той в домі витворює.
Так Син Людський в Своїй красі прийде,
І Анголи до Нього всі зйдуться,
І у престол Своєї слави Він ввійде,
І всі народи перед Ним зберуться.
І Він відділить між собою їх,
Як від козлів овечок відділяють,
Ліворуч Він козлят поставить всіх,
Праворуч всіх овець Своїх поставить.
І скаже тим, хто став праворуч з Ним:
– В своєму серці радість нагромадьте,
Прийдіть, благословенні Господом Моїм,
І Царство уготоване для вас усіх посядьте!
Бо як голодний був, то їжі ви дали,
Як в спразі прагнув Я, то ви дали напитись,
Як був мандрівником – Мене ви прийняли,
Як був нагий, то ви дали одітись.

Прийшли до мене ви, як хворий Я лежав,
І у в'язниці в самоті не полишили,
І горе розділили те, що Я у серці мав,
І ближнього свого як і себе любили.
То праведні почнуть питатися тоді:
– Скажи для нас, бо ми того й не знали,
Що Ти бував в такій страшній біді,
А ми Тобі усі допомагали?
І скаже Цар для них: – Що ви зробили те,
Хай навіть для найменшого між вами,
А значить і Мені зробили те
Усе своїми добрими серцями.
Тоді для тих Він скаже, що ліворуч стали:
– Горіти йдіть від Мене в вічному вогні,
Що уготований для сатани, бо ви не помагали,
Як треба поміч так була Мені.
Тоді вони спитаються у Нього:
– Коли ж Ти помочі потребував від нас,
А ми Тобі не помогли нічого,
Скажи, коли ж було таке хоч раз?
А Він їм відповість: – Коли Моему брату,
Хоч навіть і найменшому з братів,
Ви не схотіли й краплі помагати,
То кожен з вас й для Мене не схотів.
І всі ті, що були по ліву руку,
І загрубіли у серцях їх почуття,
Підуть усі в вогонь на вічну муку,
А праведники всі підуть до вічного життя.

LVI

І учням не скривав тривоги Він Своєї,
І говорив для них: – Лише два дні минуть,
І свято Пасхи буде у юдеїв,
Й Людського Сина люди розіпнуть.

Тоді первосвященники і книжники пихаті,
Поміж собою стали говорить,
Й зібралися з Кайяфою усі у його хаті,
Щоб взяти підступом Ісуса і убить.
Але боялися робити це у свято,
Щоб у народі колотнечі не було,
Бо скрізь людей із Ним було багато,
Чи в місто Він ішов, чи в поле, чи в село.
Коли Він був у Віфанії в Симоновій хаті,
То жінка там одна до Нього підійшла,
І як сидів Він при столі із учнями в кімнаті,
То мир на голову для Нього пролила.
А учні як побачили, то почали казати:
– Навіщо марнотратство робиш ти,
Хіба не краще дорого було б той мир продати
Й убогим людям трохи допомогти?
Ісус почув це й став до них казати:
– Навіщо прикрість робите ви їй в своїх серцях,
За це не треба вам їй дорікати,
Бо добрий вчинок учинила жінка ця.
Бо вбогі будуть завжди поміж вами,
А невблаганно наближається той час,
Що Мене вже не буде разом з вами,
Бо дуже скоро Я покину вас.
Ніхто й ніде в віках цей вчинок не забуде,
Бо то на похорон Мені вона учинила це,
І скільки Євангелія ця проповідувана буде,
На пам'ятку їй буде сказане і це.
Тоді один з Дванадцятьох Його піднявся,
Іскаріотський Юда, що ходив із Ним,
До первосвященників від Нього він подався,
Прийшов до них і став казати їм:
– Що ви дасте мені, коли я видам Його?
Й вони йому сплатили тридцять срібняків,

Не поневолював його ніхто до цього,
Він сам Ісуса зрадити рішив.
І положив він гроші до торбини,
І зрадою наповнився ушерть,
І став шукати слушної години,
Щоб видати Його на муки і на смерть.
І в перший день святкових Опрісноків
До Нього Його учні підійшли
І зупинились перед Ним за кілька кроків,
І Йому говорити почали:
– Де паску зготувати Тобі з тіста,
Щоб Ти її спожити з нами зміг?
А Він їм відповів: – Ідіть до міста
І попросіться на один поріг.
Й господарю скажіть, що каже Вчитель йому:
– Мій час вже близько, тому Пасху Він
Прийде із учнями справлять до твого дому.
І учні так зробили, як звелів їм Він.
І стали вони пасху готувати,
І як на дворі вечір наступив,
З Дванадцятьма ввійшов Він до кімнати
І з ними усіма вечерять сів.
І Він сказав до них: – Вечеряю Я з вами,
Та дуже мало часу промине,
З Дванадцятьох є зрадник поміж Вами,
За тридцять срібних видасть він Мене.
І тяжко Його учні засмутились
Із того, що Ісус для них сказав,
І голови донизу похилились,
І кожен з них Його питати став:
– Чи то не я, о Господи? Скажи, ми знати хочем,
Скажи, Учителю, хто вчинить ту напасть?
А Він їм відповів: – Хто руку свою вмочить
Зі Мною в миску, той Мене продасть.

І горе буде тому чоловіку,
Що видати Мене він спокусивсь,
Ім'я його гонитимуть до віку,
І краще б він ніколи не вродивсь!
І Юда, зрадник Його, теж піднявся,
Смиренно він перед Ісусом став.
– Чи то не я, Учителю? – спитався.
І відповів Ісус йому: – Ти сам сказав.
Тоді благословив той хліб, що споживали,
І поламав його, і учням всім давав,
І учні хліб благословенний в руки брали,
І Він для учнів за столом сказав:
– Прийміть і споживайте, Моє тіло світу.
Тоді взяв чашу в руки і звелів:
– Беріть і пийте кров Мою Нового Заповіту,
Що лється на відпущення гріхів.
Кажу для вас, від нині вже не буде
Від цього плоду наповнятися чаша ця,
Аж поки з вами пийте його не буду
У Царстві Мого Милосердного Отця.
Й пішли вони всі на Оливну гору,
І Він сказав для них: – Послухайте всі Мене,
Цієї ночі у холодну пору
Спокуситесь всі ви через Мене.
Бо так написано, як пастиря не стане,
То вівці по полях розпорозяться,
Ходить в отарі разом перестануть
І різними шляхами розбіжаться.
Підуть вони по гострому камінні,
Дороги в них не буде однієї,
Та Я вас по Своєму воскресінні
Усіх опереджу у Галілеї.
Тоді Петро до Нього підступився
Й сказав Йому: – На Тебе я молюся,

Хай би хоч хто про Тебе спокусився,
Але ніколи я не спокушуся.
Я буду за Тобою йти в любові,
Ділити все з Тобою, що Ти маєш.
Але Ісус спинив його на слові
Й сказав йому: – Ти правди ще не знаєш.
По правді Я кажу тобі, бо знаю,
Що навіть ще світанок не займеться,
Ще півень на зорі не заспіває,
Як тричі ти від Мене відречешся.
Петро сказав до Нього: – Краще вмерти,
У смерті навіть я не спокушуся,
Мені з Тобою буде легше вмерти,
Аніж візьму й від Тебе відречуся!
І інші учні теж так говорили:
– Від Тебе ми страждання всі візьмемо,
О Господи! Надай усім нам сили,
Хай краще ми з Тобою всі помремо.
Й пішов до Гефсиманії Він з ними
Й сказав для них: – Я скоро повернуся,
Моліться тут молитвами святими,
А Я покину вас піду і помолюся.
Взяв Заведеевих синів двох із Собою
І взяв Петра, і тяжко став тужити,
І похилився сумно головою,
І став для них із сумом говорити:
– Обгорнена душа Моя смертельною журбою,
Від вас Я недалеко віддалюся,
Побудьте й попильнуйте тут зі Мною,
Поки Я Господу Своєму помолюся.
І відійшовши, впав Він на коліна
І став молитись Господу Своєму:
– Мій Отче Милосердний і Єдиний,
Не покидай Мене у немочі Моєму.

Якщо так можна, хай Мене обійде
Ця чаша, повна гіркого страждання,
Проте якщо так треба, то хай зійде
На Мене, щоб здійснилося Писання.
Але хай станеться так все, як хочеш, Отче,
Й не буде так, як Я того бажаю,
Надай для Мене сили, Любий Отче,
Молюся Я до Тебе і благаю.
І повернувся Він до учнів, і побачив,
Що на землі вони позасинали,
Тоді збудив Петра Він і зазначив:
– Ось так ви всі зі Мною пильнували?
Що навіть не змогли ви і години
Попильнувати, щоб чого не сталось.
Пильнуйте і моліться шохвилини,
Щоб вам у ніч останню цю не спалось,
Бо дух бадьорий, але слабе тіло.
І відійшов Він вдруге помолитись,
І серце Йому плакало й шеміло,
Коли Він став Отця Свого проситись:
– Якщо Мене не може оминати
Ця чаша, Отче, то Я буду пити,
Але не дай для Мене похитнутись
Як волю буду Я Твою чинити.
І вдруге повернувся тієї ночі,
Й застав, що учні Його спали знову,
Зважніли і заплюшилися їм очі,
Немов співав хто пісню колискову.
І знову їх залишив Він, і втретє помолився,
Й Отця в молитві прославляв Він Свого,
І на коліна став, і до землі вклонився,
І дякував Отцю за всі турботи Його.
Тоді назад до учнів повернувся
Й промовив їм: – Ви ще спите і далі?

Вставайте! – їх рукою Він торкнувся,
– Тіла свої розправте залежали.
Наблизився Мій зрадник як на марші,
Один з Дванадцятьох любимих Мною,
А з ним первосвященники і старші,
І люду безліч з ними за спиною.
Наблизилась до Мене та година,
Коли для грішників нікчемних і пихатих
На страту віддадуть Людського Сина
І буде Він у муках помирати.
А зрадник Його все підходить ближче,
Лукаво посміхається до Нього,
Схиляє голову свою лукаву нижче,
Щоб не відкрити замислу страшного.
Не йди до Нього, Юдо! Зупинися!
Не йди! Не йди чинить Йому вселенську зраду!
Не зраджуй Сина Божого! Ти чуєш?! Схаменися!
Це сатана узяв понад тобою владу!
Та не спинився Юда, підійшов до Нього
І учинив страшну всесвітню зраду,
І видав катам Господа Живого,
І знак подав для тих, що йшли позаду:
– Кого я поцілую, то ви знайте,
Це Він стоїть із учнями своїми,
То ви Його з собою забирайте,
Бо безліч днів ходив я разом з ними.
І перед Ним у серці він лукавив,
І обпалив вустами наче трунком,
І на усі віки себе знеславив,
І цілий всесвіт осквернив тим поцілунком.
Ісус же відказав йому: – Чого прийшов ти, друже?
І підступились зрадники з усіх боків до Нього,
Й поклали на Ісуса руки дужі,
А Юда відійшов від Господа Живого.

Тоді один із тих, що вірні були Йому,
Дістав меча свого і рубанув щосили,
І вухо відрубав рабу одному,
Із тих рабів, що Його обступили.
Ісус те бачив і йому промовив:
– Вложи меча в належне місце його,
Не треба проливать нікому крові
І убивать не треба тут нікого.
І взяв Він вухо те відрубане у руку,
Підняв і того раба уздоровив,
І припинив його нестерпну муку,
І до усіх присутніх так промовив:
– Ви маєте постійно пам'ятати,
Хай ці думки ніде вас не покинуть,
Що ті, хто в руки меч взяли вбивати,
То неодмінно від меча погинуть.
Бо міг би Я в Отця Свого просити,
І Він би більше як дванадцять легіонів
Дав Анголів Мені, щоб Мене захистити
І покидав би всіх царів із їх поганих тронів.
Але як має у Святім Писанні збутись,
То мусить так воно зі Мною статись,
Ніхто Мене до цього не спокусить
І від катів своїх не стану Я ховатись.
Хоч вийшли всі вони на Мене із мечами,
Мов на розбійника якого при дорозі,
А Я щоденно був відкритий всім у храмі
І Слова Божого навчав у синагозі.
Ви бачили Мене, та не забрали,
А сталось це для того, щоб збулось Писання
Святих пророків, що вони писали:
Візьмуть вони Його ще до світання.
І учні тоді Його залишили,
Злякалися усі і повтікали,

Вони ж кільцем Ісуса обступили
І з Ним всі до Кайяфи поспішали.
А там і книжники, і старші позбирались,
Петро ж здалека йшов услід за ними,
Ввійшов до двору між людей, що скрізь штовхались,
Щоб все побачити зіницями своїми.
Первосвященники шукали на Ісуса
Усяких свідчень неправдивих, щоб убити,
І не знаходили, хоч і була спокуса
Неправду у лжесвідків говорити.
Та двоє почали для них казати:
– Ми чули між людей Його розмову,
Що може Він храм Божий зруйнувати
І за три дні збудує його знову.
Бо не зуміли розумом збагнути,
Що то Він говорив їм про спасіння,
Про смерть Свою страждальницьку і люту,
І за три дні чудесне воскресіння!
Тоді первосвященник став Йому казати:
– Чому мовчиш, як свідчать проти Тебе,
Чому не хочеш їм відповідати,
Чому не хочеш захищати Себе?
Ісус мовчав на те і він сказав для Нього:
– Тебе Всевишнім я заприсягаю,
Скажи, чи Ти Христос, Син Господа Живого?
Відповідай мені, коли Тебе питаю!
Ісус же відповів йому і так йому промовив:
– Ти сам сказав, Я не питав у тебе.
Та відтепер Отець Мені вготовив,
Що Сина Божого побачите на небі.
І відтепер з Отцем Він буде поруч,
І прославлятимуть Його народи всюди,
Від сили Божої сидітиме праворуч
І на небесних хмарах Він приходять буде.

Тоді первосвященник розірвав свою одержу
І для усіх присутніх зауважив:
– Я свідчення на Нього всі обмежу,
Бо Він перед всіма богозневажив.
І почали усі вони кричати,
І сипати погрози звідусіль відверті,
І бити по щоках Його, і на лице плювати,
І вимагати стратити до смерті.
І били Його тяжкими киями,
Й кричали, наче розум хтось затьмарив:
– Як Ти Пророк, то пророкуй між нами,
Скажи для нас, хто Тебе києм вдарив?
Петро був на подвір'ї перед домом,
Й одна служниця підійшла до нього:
– Я бачила тебе із Ним, сказала вона йому,
По синагогах супроводжував ти Його.
А він перед всіма відрікся, їй сказавши:
– Я з Ним не був, ти, жінко, помилилась,
І до воріт пішов, торбину свою взявши,
І жінка інша там до нього придивилась.
Й сказала людям, що були із нею:
– Ось цей ходив із Ним по синагогах,
Я бачила його з сусідкою своєю,
Він супроводжував Його по всіх дорогах.
І він відрікся знову й присягнувся:
– Його не знаю я, хоч скільки б ви казали,
І на подвір'я знову повернувся,
Й лице закрив, щоб його не пізнали.
А згодом інші підійшли на нього подивитись:
– Ти справді був із Ним, вина твоя велика.
Та він клястися став і став для них божитись:
– Не відаю я Цього Чоловіка.
І став лице своє руками закривати,
І в ту хвилину, як він це промовив,

Почулося, як півень став співати,
Тоді згадав Петро слова йому Христові:
– Що перше, аніж півень заспіває,
Що ще й світанок з ночі не займеться,
Ще й промінь над землею не засяє,
Як тричі ти від Мене відречешся.
І вийшов звідти він, і озирнувся зірко,
І під ногами попливла йому дорога,
Й заплакав серцем і душею гірко-гірко,
Що тричі він сьогодні зрікся Бога.

LVII

Як ранок наступив після страшної ночі,
Первосвященники зібрались для наради,
Щоб назавжди закрити Йому очі,
Але на це вони не мали влади.
Тоді первосвященники і старші, й фарисеї
Його відправили до Понтія Пілата,
Що прокуратором був Римським у Юдеї,
Щоб він звелів Ісуса розіп'яти.
А Юда, як вели Його до страти,
Почувши їхню пафосну тираду,
Розкаявся і вирішив віддати
Тих тридцять срібняків, що взяв за Його зраду.
І кинув срібняки для них у храмі,
Й сказав: – Невинну кров пролив я Йому.
Тоді в великому душевному надламі
Пішов він і повісився по тому.
Первосвященники взяли ті срібняки й казали:
– Негоже їх в церковний схов ложити,
Бо плата то за кров, вони криваві стали,
Тож краще поле нам за них купити.
Й купили за оті криваві поле,
Щоб мали де мандрівників ховати,

Й те поле до сьогодні всі довкола
Продовжують кривавим називати.
І справдилось пророцтво Єремії:
Що за Оціненого узяли заплату,
У тридцять срібняків Месію оцінили,
І за ганчарське поле заплатили.
Ісус же зв'язаний стояв перед Пилатом,
Первосвященники і книжники, і фарисеї
З юрби Пилату почали кричати,
Що Він людей бунтує у Юдеї.
Що Він богозневагу проявляє
І смерті заслуговує за неї,
Бо вже давно по храмах їх навчає,
І те навчання розпочав ще в Галілеї.
Тоді у Галілеї Ірод правив,
Пилат, коли дізнався, що Ісус із Галілеї,
То Іроду на суд Його відправив,
Щоб не псувати репутації своєї.
І повели Його до Ірода судити,
І руки за спиною пов'язали,
І по дорозі стали Його бити,
Сміялися із Нього і штовхали.
І вийшов Ірод, весь одягнений в шовках,
Поважно переліз через порога,
Із перснями на зніжених руках
Він сів у крісло, щоб судити Бога.
Мерзенний Ірод, жалюгідний кат,
Що вбив Івана і у брата відібрав дружину,
Син вбивці, що у Віфлеємі вбив малят,
Щоб з ними вбити і Святу Дитину.
– Я чув про Тебе, – він Йому сказав, –
Що Ти в Ізраїлі дива творив великі,
Що немічних і хворих вздоровляв,
І що здоровими робилися каліки.

Я чув, що Ти і мертвих воскрешав,
Тож покажи й мені, що можеш Ти зробити.
Але Ісус дивився і мовчав,
Бо не хотів до нього говорити.
Тоді звернувся Ірод до юрби:
– Яка вина Його, скажіть, що Він накоїв?
Вони відповіли йому: – Ми привели Його тобі,
Щоб ти Його навіки заспокоїв.
Бо Він говорить, що Він Божий Син
І що він Цар понад всіма царями,
То значить Бога зневажає Він
І смерті заслуговує між нами.
І звинувачували Його знов і знов,
І все гучніше почали кричати,
Та Ірод в тім провини не знайшов
Й назад Його відправив до Пилата.
Але за те, що Він не захотів
Для нього чуда показати хоч одного,
То він для вояків своїх звелів,
Щоб вдосталь посміялися із Нього.
Вони Його в одягу ясно-білу зодягли,
Сміятись з Нього стали й кепкувати,
І так прихильність Ірод із Пилатом здобули
І вже не стали більш ворогувати.
Як Його знову до Пилата привели,
То встигло там людей багато назбиратись,
Тоді первосвященники і старші почали
З юдеями про Нього домовлятись.
Що попирає Він закони їх святі,
Що їм молитись в храмах заважає,
Що в муках має Він померти на Хресті,
Бо нібито Він Бога зневажає.
Пилат їх вислухав усіх і їм сказав:
– Ви кажете, Він винний перед вами,

Та я вини Його ніде не відшукав,
Чому ж розгнівані ви так Його словами?
До Ірода на суд Його я відправляв,
Та Ірод теж провини не побачив,
Не винним поміж вами він Його признав
І так в суді своєму і відзначив.
Вони ж йому кричали: – Винен Він,
Хоч Ірод Його і не звинуватив,
Він стверджує для нас, що Божий Син,
Тож хочемо ми, щоб ти Його стратив.
Пилат сказав тоді для них: – Беріть,
Якщо вину Він перед вами має,
І по закону вашому судіть,
Як то закон ваш того вимагає.
Та книжники і фарисеї знов
Кричали: – Розіпни Його, Пилате,
Бо по закону вашому ми кров
Не можемо нікому проливати.
Ісус перед Пилатом зв'язаний стояв
І мовчки звинувачення ці слухав,
Дивився на юрбу й нічого не казав,
Так ніби ці слова минали Його вуха.
Пилат тоді у Нього запитав:
– Ти чуєш, як свідкують всі на Тебе.
Чому мовчиш? – здивовано спитав, –
Чому не хочеш захищати Себе?
Та Він не відповів йому на жодне з його слів,
Й намісник здивувався дуже з того,
Бо бачив все і добре розумів,
Що видали вони Його із задрощів до Нього.
– Сьогодні свято Пасхи, – їм сказав Пилат. –
Беріть Його, Його вам відпускаю,
За звичаєм у день великих свят
Його я відпустити право маю.

Та книжники намовили людей,
Якщо Пилат когось захоче відпускати,
То хай розбійник із в'язниці краще йде,
Ісуса ж треба на Хресті розп'яти.
Й юрба кричала дика і пуста:
– Вчини над Ним, вчини над Ним розправу,
Не хочемо, не хочемо Христа,
Віддай для нас розбійника Варавву.
Але не бачу я Його вини,
Чим завинив, скажіть, Він перед вами,
Вони ж йому кричали: – Розіпни,
Бо каже, що Він Цар понад царями.
Сміється Він над кесарем самим,
Хіба ж ти сам не кесареві служиш?
Якщо залишиш ти Його живим,
То значить ти із кесарем не дружиш.
Ти справді Цар? – Пилат Його спитав, –
Чому мовчиш і не відповідаєш?
І відповів Ісус йому: – Ти сам сказав,
Чому ж про це у Мене ти питаєш?
Пилат тоді води у руки взяв
І став перед юрбою руки мити:
– У мене руки чисті, – він сказав, –
Бо я не хочу кров Його пролити.
Якщо ж проллється ця невинна кров,
То буде у віках на вас лежати,
Вони ж йому кричали знов і знов:
– Убий! Не будемо ми кров Його змивати!
Тоді Пилат Варавву відпустив,
Ісуса ж, збичувавши, видав на розп'яття,
Й на всі віки себе занапастив,
І заслужив на всі віки прокляття.
Тоді Його солдати до преторія взяли
І там на Нього відділ весь зібрали,

І роздягнувши Його, в багряницю зодягли,
Й вінок із терену на голову поклали.
Тоді тростину у правицю подали Йому
І падали навколішки до Нього,
Сміялися із Нього всі і кланялись Йому:
– Радій, Юдейський Царю часу цього!
Тоді тростину брали з Його рук
І били голову Його, і на лице плювали,
І причиняли Йому безліч тяжких мук,
Принижували Його й з Нього глузували.
Коли ж вже досить назнушалися над Ним,
Зняли плаща і зодягнули в одяг Його.
І на розп'яття по дорозі повели,
Й не підпускали вже до Нього більш нікого.
І Хрест важкий Йому на спину подали,
І ніс його Він над Свої останні сили,
Коли ж від втоми ноги вже не йшли,
То батогами раз по разу Його били.
За Ним народ у натовпі великому ішов,
І плакали жінки за Ним, і гірко голосили,
І Господа свого просили знов і знов:
– Єдиний Боже наш, надай для Нього сили!
Як на Голгофу всі вони прийшли,
На місце, де Його розп'яти мали,
То одяг з Нього весь Його зняли.
І вояки його для себе розіграли.
І жереб кинули, кому що попаде,
Щоб здійснилось Писання про одягу зняту,
У всі віки воно як істина ввійде:
Що жереб кинули вони на Мою шату.
І положили Його на Хреста,
І цвяхами прибили ноги й руки,
І підняли той Хрест, і заридала висота,
Завдавши нестерпимі, страшні муки.

І над Його святою головою на Хресті,
На мовах грецькій і латинській, і гебрійській,
Прибили напис, щоб читали й знали всі:
Це в муках помирає Цар Юдейський.
Тоді і двох розбійників за Ним,
Праворуч одного, а іншого ліворуч,
Розп'яли на Хресті із Господом Живим,
Щоб помирав Він із розбійниками поруч.
Щоб справдились Писання ті Святі,
Що з беззаконниками Його полічили,
Бо помирав Він з ними на Хресті
Й на смерть у муках Його засудили.
І насміхалися розбійники над Ним,
І вояки сміялися із Нього:
– Зійди з Хреста, якщо Ти Божий Син,
Візьми спаси тепер Себе Самого.
А Він дивився із Хреста на них,
На білий світ такий для Нього любий,
І долітав до вух Його їдкий, нестерпний сміх,
І голос їхній в'їдливий і грубий.
Плач, Мати Божа, сестри і брати,
Ридайте, плачте, плач, осиротілий світе!
Підносять спис скривавлений кати,
Щоб Серце ним Святе пробити
Живому Богу. О юрба нещасних!
Мерзенний люд! Невігласи пусіті!
За що вбиваєте ви в муках страшних
Розп'ятого Месію на Хресті?
Того, Хто в світ прийшов спокутувати гріх
За вас усіх! За вас усіх!
І на Хресті розп'ятий в страшних муках,
Він просить прощення за вас Свого Отця,
Вуста святі шепочуть вже без звуку
І кров свята тече з Його лица.

Із сил останніх Він ворухить губи,
Тримає міцно руки вбитий цвях:
– Прости усі гріхи їм, Отче Любий,
Не відають вони, що діють у серцях.
У страшних муках помирає Спас,
А просить не за Себе, а за вас!
І сталося, і Сонце погасили,
І темрява упала навкруги,
І впали ниць, і з страху затремтіли
Живого Слова вороги.
Завіса вся у храмі розірвалась,
Від верху аж додолу на куски,
Земля попід ногами захиталась
І скелі розпадались на друзки.
Гроби відкрилися в землі, і повставало
Із них багато тіл спочилих і святих.
І багатьом вони по воскресінні показались,
Й в святому місті із'явилися для живих.
А сотник, що стеріг розп'ятого Ісуса,
І вояки, що стерегли Його разом із ним,
Коли побачили страшного землетруса,
Злякались і сказали: – Це був справді
Божий Син!

І ось коли вже стало вечоріти,
То Йосип, що Ісус його навчав,
Прийшов і у Пилата став просити,
Щоб тіло він Ісусове віддав.
І змучене в страшних тортурах Його тіло
Вони з Хреста увечері зняли,
На чисту плащаницю положили
І на руках до гробу віднесли.
І в плащаницю Його загорнули,
І в гроб поклали плачучи в серцях,
І вхід до гробу каменем закрили,
І з сумом розійшлися по домах.

А дня наступного зібрались у Пилата
Первосвященники і старші, й фарисеї,
І почали вони йому казати,
Щоб він для них сторожі дав своїї.
Щоб вартували тіло Його із мечами,
Щоб не збулось пророцтво те чудесне,
Бо як живий Він був ще поміж нами,
То говорив, що в третій день воскресне.
Звели, щоб тіло в гробі вартували
Три дні й три ночі від тих учнів впертих,
Щоб тіла вони Його не забрали
І не сказали всім, що Він воскрес із мертвих.
Й поставили сторожу біля гробу,
Щоб вартували вхід вони до нього,
І припиняли щонайменшу спробу
Ввійти хоч би кому до Його гробу.
А вже на третій день Марія Магдалина,
Коли зоря ще навіть не пашіла,
Коли роси не впала ще й краплина,
З жінками іншими до гробу поспішила.
Вони принесли пахоші з собою,
Щоб ними Його тіло намастити,
І помолитися молитвою святою
За Господа, що був катами вбитий.
Коли ж вони до гробу підступили,
То сталося так Господу в угоду,
Що каменя від нього відхилили
І Божий Ангол стрів їх біля входу.
На камені сидів він і на них дивився,
І постать його наче блискавка сіяла,
І одяг білий снігом засвітився,
Й від страху вся сторожа задрижала.
І крила за спиною були в нього,
І став він із жінками розмовляти:

– Між мертвими шукаєте Живого,
А треба між живими йти шукати.
Не бійтеся, ідіть і подивіться
На місце, де Він був, і припиніть жалобу,
Живим лежати в гробі не годиться,
Бо Він воскрес із мертвих і пішов із гробу.
Ідіть і попередьте учнів Його,
Що з смерті Він воскрес своєї
І що нехай вони ідуть до Нього,
Й зустрінуться із Ним у Галілеї.
Марія Магдалина із жінками,
В страху великому і в радості за Нього,
Пішли та все для учнів розказали,
Що Ангол сповістив їм біля гробу:
– Не плачте між собою й не сумуйте,
Хай радість ваша буде знову з вами,
Серця свої до стрічі приготуйте,
Христос воскрес і знову поміж нами.
Тоді Петро і учень з ним пішли мершій до гробу
І не побачили вони Ісуса в ньому,
Лежала там лиш плащаниця Його,
І повернулися назад вони додому.
І як були вони у Галілеї,
В кімнаті із закритими дверима,
Бо всі боялися розправи від юдеїв,
То там Ісус з'явився перед ними.
Він перед ними став серед кімнати,
І радість їм велика полонила груди,
І став Він учнів всіх Своїх вітати:
– Хай мир зійде на вас і всюди з вами буде!
Коли Ісус для учнів показався,
То учня з ними не було одного,
Хомою Близнюком той учень звався,
І стали учні все розказувати йому.

Не вірю я, – Хома для них сказав, –
Нічого слово це мені не значить,
Якщо ожив Він і із мертвих встав,
Я маю сам Його живим побачить.
І тут Ісус до нього підійшов:
– Дивись, Хомо, Я тут, перед тобою,
Дивися – Я живий і Я прийшов,
Торкнутись можеш ти Мене рукою.
Хома Його тоді за руки взяв,
Від страшних шрамів на руках здригнувся:
– Тепер я вірю, – тихо він сказав, –
Що Ти воскрес і з мертвих повернувся.
Ісус сказав йому: – Ти віриш у земне,
Але блаженні будуть тії люди,
Хто ввірував, не бачивши Мене,
І Царство їм за те Небесне буде.
Тоді Він їх усіх благословив
І руки вверх підняв, і малося так статись,
Коли доверху руки Він підвів,
То став від них на небо віддалятись.
– Іду Я до Отця Мого й до вашого Отця,
До Мого Бога в небесах, бо Він Мене покликав,
Моліться, прославляйте скрізь Всевишнього Отця,
Любов Його до вас безмірна і велика.
Вони вклонилися Йому і повернулися назад,
У Божий храм у радості великій
І прославляли Його, і хвалили між усіх громад,
Поміж народами всіма по всій землі великій.
А Він вознісся до Отця на небеса,
У Боже Царство, щоб чинити Його Правду.
І сповила Його Божественна краса,
Коли ввійшов Він до Божественного саду.
Тепер царює Він з Отцем Своїм на троні,
Сидить по праву руку від Отця,

І Царству тому у небеснім лоні
Немає ані краю, ні кінця.
І вічно буде Він на небі царювати,
Ніколи не скінчатся Його дні,
І будуть Його вічно прославляти
Усі народи по усій землі.
Бо ввірували в воскресіння Його люди,
Христос воскрес у праведних серцях.
Христос воскрес! І смерті більш не буде!
Бо Він Воістину у Боже Царство шлях!

Амінь.

*Квітень-листопад
2018 року*

Літературно-художнє видання

Віктор Іванович Федаш

ІСУС

Технічний редактор
Віталій Власюк

На обкладинці розміщена ікона Ісуса Христа
(автор О. Охапкін)
використано з сайту: <https://www.pinterest.com/>

Підписано до друку 14.05.2021 р. Формат 70x100 1/16.
Папір офсет. Гарнітура «AGPresquire». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 9,67. Наклад 200 пр. Зам. 64.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi97@ukr.net
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».